

Meester

Mees

DE GRIJP- GRIP

PAUL VAN LOON

Paul van Loon: De grijpgrip

01 Eeuwig jong

De Grijpgrip loerde naar zijn ontbijtbord. Daar lagen drie kindertjes te spartelen in de havermoutpap. De Grijpgrip knorde als een wild varken. Met een grote glimmende lepel schepte hij de pap uit het bord. Yorick werd meegeschept. Hij schreeuwde, hij gilde. Maar de Grijpgrip grijnsde. Hij likte langs zijn lippen en bracht de lepel naar zijn mond. 'Elke dagh een paarh kinderhen ihs goedh voorh mijh,' gromde hij. 'Daardoorh blijfh ikh eeuwich jongh.' Yorick zag de reusachtige tanden, groot als garagedeuren. Daarachter kronkelde de glibberige tong van de Grijpgrip als een monsterlijke slang. 'Nee!' gilde Yorick. Hij spartelde wild en probeerde de rand van de lepel te grijpen. Maar de lepel was zo groot als een roeiboot. Een roeiboot vol glibberige havermoutpap en telkens gleed Yorick terug naar het midden. 'Yorick, springt' gilden de andere kinderen die in de pap dreven. En toen...

Twintig paar ogen tuurden naar de gedaante die met gekruiste benen op het bureau zat. Zijn brillenglazen glansden in het duistere klaslokaal als twee tekenfilmogen. Zijn stem klonk o zo zacht en onheilspellend. De donkere gedaante stapte van het bureau af, schoof het gordijn een eindje open en keek om naar de klas. 'Heb ik gelijk of niet? Verhalen zijn in het donker veel spannender. Vinden jullie ook niet?' Hij had blonde krullen, een mager gezicht met een smalle neus en vriendelijke ogen achter een stalen bril met ronde glazen. Hij schoof het gordijn open. De kinderen knipperden tegen het felle daglicht. Meester Mees keek over de rand van zijn bril naar zijn klas. 'En te-toen, meester? Wat ge-gebeurde er te-toen?' vroeg Ernesto Trottet. Hij was een kop groter dan de andere kinderen, had tamelijk grote oren en blond stekeltjeshaar. Meester Mees glimlachte. 'Dat weet ik niet, Ernesto. Daar ben ik zelf ook benieuwd naar. Misschien herinner ik mij maandag weer hoe het verder gaat.'

'Herinneren?' vroeg Jason. 'Maar u verzint toch alles? Dat verhaal is toch niet echt gebeurd? Of wel, soms?' 'Natuurlijk verzint hij dat,' zei

Anouk. 'Doe niet zo dom!' Ze verfrommelde een papiertje tot een propje. Dat was een gewoonte van haar. 'N-n-nou,' zei Ernesto, 'je we-weet maar ne-nooit.' Meester Mees krabde aan zijn wang en keek Ernesto peinzend aan. 'Precies, je weet maar nooit!' Zijn stem werd fluisterzacht. 'Weet je waar je de Grijpgrip aan kunt herkennen? Weet je waaraan je kunt zien of hij bij jouw huis is geweest?' Ernesto schudde zijn hoofd. 'Ik wed d-dat u m-mij dat n-nou gaat ve-vertellen.' Meester Mees knikte. 'Ja. En onthoud dit goed. Je herkent hem aan zijn voetafdrukken. Hij heeft maar drie tenen aan elke voet. En hij heeft maar één gewone hand. Zijn andere hand is een grijpklaauw met drie vingers, een soort vogelklaauw.' Meester Mees keek rond in de klas en knikte. 'Vind je dus van die rare voetafdrukken in je tuin, dan heeft de Grijpgrip misschien wel 's nachts door jouw raam gegluurd. En dan ben je een bofkont als je de volgende ochtend nog met huid en haar in je bed wakker wordt.' De meester zette met een klap een zwarte tas op zijn bureau en stopte er wat papieren in. 'Als ik jullie was, zou ik maar eens goed rondkijken in je tuin voor je

gaat slapen. Als je een tuin hebt, tenminste. Als je geen tuin hebt, wordt het linke soep. Dan kun je geen voetafdrukken zien en weet je dus nooit of hij voor je slaapkamerraam heeft gestaan.' Het was doodstil in de klas. De meester klapte in zijn handen en liep naar de deur. 'Zo, en nu eruit, allemaal. En vergeet niet aan je boekbespreking te werken: lees een boek dat je leuk vindt. Er zijn er genoeg: *Meester Jaap*, bijvoorbeeld. Of *Tijn en de huismonsters*, of *Dolfje Weerwolfje*, om maar wat te noemen. Tot morgen. Oh ja, denk erom: als je een jonger broertje of zusje hebt, vertel dan in geen geval over de Grijpgrip. Dat is gevaarlijk!' 'Gevaarlijk, meester? Waarom?' riep een jongen met een rastakapsel. 'Omdat ik het zeg, Yannick. Geloof me nou maar. Kleuters hebben nog een machtige fantasie. Ze worden bang, ze kunnen niet meer slapen, ze gaan nog harder fantaseren en opeens toveren zij de Grijpgrip in het echt tevoorschijn. En dan moet je er maar weer vanaf zien te komen. Beter van niet, dus. En nu hup naar huis.' De kinderen zuchtten, pakten hun tassen en liepen de deur uit. Meester Mees gaf elk kind een hand. 'Tot

morgen, Anouk, dag Jason. Meteen naar huis, Hassan. En niet weglopen, hoor! Niet verdwalen, Ernesto. Tot ziens, Arnold. Dag, Jana. Leuke haarspeld, trouwens.' Jana, een klein bleek meisje, giechelde en schonk de meester haar liefste glimlach. Meester Mees liep met de kinderen mee de klas uit en keek hen na tot ze de poort uit liepen. Vorig jaar waren twee kinderen van basisschool Het Slot spoorloos verdwenen. Het scheen dat ze thuis ruzie hadden en waren weggelopen. Tenminste, dat had meneer Ril» Ier, de directeur van Het Slot verteld. Ik hoop niet dat er leerlingen van mij verdwijnen, dacht Meester Mees. Eerlijk gezegd vind ik het nog steeds een raar verhaal. Kinderen lopen niet zomaar weg, of ze moeten het wel heel slecht hebben thuis. Ik zal mijn ogen en oren maar goed openhouden. Terug in zijn lokaal pakte Meester Mees zijn tas en trok hij zijn regenjas aan. Hij wilde juist vertrekken, toen iemand de klas in kwam. Een kleine, gedrongen man met een oorwurmgezicht. Zijn onderkaak stak een beetje naar voren. Hij stak zijn hand uit en priemde zijn vinger in de richting van Meester Mees. 'Blijf!'

02 Riller

Meneer Riller was de directeur van basisschool Het Slot. 'Riller de Driller' werd hij door de leerlingen genoemd, maar ook wel 'de Viller' of 'de Killer'. Hij had een gebruide huid, hagelwitte tanden en ogen die aan pingpongballen deden denken. Hij zag er angstaanjagend jong uit, als je bedacht dat hij al directeur was toen de ouders van de leerlingen van groep 7 zelf nog kinderen waren. Ernesto Trottet beweerde dat de directeur lastige leerlingen en leraren gewoon opat. Waarschijnlijk had hij ook de twee weggelopen leerlingen opgegeten. Natuurlijk geloofde niemand hem. Iedereen wist dat Ernesto last had van een overspannen fantasie. Daarom was hij ook twee keer blijven zitten. Wel was het zo dat meneer Riller elk jaar nieuwe leerkrachten moest aannemen. Bijna niemand hield het langer dan een jaar uit op Het Slot. Een van de nieuwe leerkrachten dit schooljaar was Meester Mees. Hij kwam in de plaats van juf De Wilde. Zij was in de grote vakantie verdwaald in Borneo en in de kookpot van kannibalen beland. Dat stond in de brief die de directeur

aan het begin van het schooljaar naar alle leerkrachten had gestuurd. Meneer Riller ging vlak voor Meester Mees staan en wees nog steeds met zijn wijsvinger naar hem. Plotseling klonk er een indringend geluid: 'biep-biep-biep.' Het kwam uit het horloge van meneer Riller. Hij schakelde het alarm snel uit en haalde vervolgens een blikje uit zijn binnenzak. Frisdrank die volgens het label 'Ejon' heette.

'Luister eens, Mees,' zei meneer Riller. Hij nam een slokje uit het blikje. 'Hoe heet dat uitzendbureau ook weer dat jou hierheen gestuurd heeft?' 'G.U.V.M.E.J.,' antwoordde Meester Mees. De blauwe ader op het voorhoofd van meneer Riller zwol op. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. 'En dat betekent?'

'Geheim Uitzendbureau Voor Meesters En Juffen.' Meneer Riller snoof, wreef in zijn nek en keek Meester Mees strak aan. 'Dus ik heb het toch goed verstaan. Weet je wat zo raar is, Mees? Ik heb nog nooit van dat uitzendbureau gehoord. Het staat ook niet in de Gouden Gids of in wat voor gids dan ook.' Meester Mees knoopte zijn jas dicht en keek de directeur glimlachend aan.

'Natuurlijk niet, baas. Anders zou het toch geen geheim uitzendbureau zijn!' Meneer Riller gromde. 'Noem mij geen baas. Ik ben hier meneer de directeur. Voor iedereen en dus ook voor jou, wijsneus.' 'Sorry, baas, eh, meneer de directeur,' zei Meester Mees. 'Mag ik nu gaan? Ik heb namelijk een afspraak met het uitzendbureau. Ze willen horen hoe het gegaan is.' Meneer Riller gromde nog eens. 'Denk erom. Ik hou jou in de gaten, Mees. Om de een of andere reden heb ik een vreemd gevoel bij jou.' Met zijn uitpuilende ogen bekeek hij Meester Mees van top tot teen. 'Jij hebt geluk. Het is tegenwoordig moeilijk om leerkrachten te vinden. Het lijkt wel of niemand meer onderwijzer wil worden. Voorlopig mag je dus blijven. Maar als je iets doet wat mij niet bevalt, vlieg je eruit. *Desnoods* ga ik zelf weer voor de klas staan.' Meester Mees sloeg zijn hakken tegen elkaar en boog een klein beetje. 'Dat kan ik u en vooral de kinderen niet aandoen, meneer de directeur. Ik zal erg mijn best doen, hoogverachtelijke.' Hij knipoogde. Meneer Riller werd rood. Hij wist niet of hij een compliment kreeg of een verborgen belediging.

Hij dronk zijn frisdrank op, verkreukelde het blikje en wierp het in de prullenbak naast het bureau van Meester Mees. Toen draaide hij zich om en liep met driftige passen de klas uit. Meester Mees keek hem na met een glimlachje om zijn lippen en wachtte tot de directeur verdwenen was. Hij stapte op de vensterbank, duwde het raam open en sprong naar buiten.

Op dat moment kwam Ernesto Trottet hijgend de klas binnen hollen. Hij was zijn tas met boeken vergeten. Ernesto was altijd met zijn gedachten ergens anders dan waar de rest van zijn lichaam was. Hij was onderweg naar zijn tafeltje, toen hij zag dat het raam openstond. Op de vensterbank lagen wat kleine witte veertjes. Er kwam een vrolijk gefluit van buiten. Ernesto liep naar het raam en keek. Daar was een doodlopende steeg. Er liep iemand. Ernesto stak zijn hoofd verder uit het raam. Hij zag de meester, die fluitend naar het eind van de steeg liep. Ernesto bleef kijken. Wat raar! Waar ging de meester naartoe? Aan het einde was alleen een muur. Maar Meester Mees bleef doorlopen. Er woei iets in Ernesto's oog. Hij knipperde en plukte een wit veertje uit

zijn wimpers. Toen hij weer uit het raam keek, was Meester Mees verdwenen. Zomaar, van het ene op het andere moment was de steeg leeg. Alsof de meester in de muur was opgelost. Ernesto schrok zo, dat hij bijna uit het raam tuimelde. Hij kon zich nog net aan de vensterbank vasthouden. Hij wreef in zijn ogen en keek opnieuw de steeg in. Geen spoor meer van Meester Mees. Ernesto schudde zijn hoofd, sloot zijn ogen, kneep keihard in het vel van zijn arm en vloekte omdat dat pijn deed. Maar wat hij ook probeerde, de steeg bleef leeg. Er dwarrelden alleen wat herfstbladeren en witte veertjes in de wind. 'O-oh!' fluisterde Ernesto. 'De me-meester is wegge-ze-zapt!' Meester Mees keek om en glimlachte. In de muur voor hem was een deur. Op die deur stond: G.U.V.M.E.J. Natuurlijk kon Ernesto de deur niet zien. Het was de deur van een Geheim Uitzendbureau. De meester klopte zachtjes aan, duwde de deur open en ging het schemerige vertrek binnen. Hij moest bukken, want overal aan het plafond hingen kooien. Tussen de tralies door loerden gele ogen naar hem. Even was het stil, toen barstte een luid gekrijs los.

De kooien schommelden aan het plafond. Snavels en gele klauwen staken tussen de tralies uit, pluizen en veertjes dwarrelden in het rond en wilde schaduwen dansten over de muren. 'Stilte!' riep plotseling een stem. Het geschreeuw verstomde ogenblikkelijk. Achter een bureau zaten drie figuren. Hun schaduwen op de muur hadden vreemde uitsteeksels op de rug, die je in werkelijkheid niet kon zien. Er stonden drie naambordjes op het bureau: Izidkiel, Sariel en Uriel. 'Zo, Mees. Vertel maar eens hoe het is gegaan bij je nieuwe baan...'

Fantasie

Yannick, Jana en Anouk liepen samen naar huis. 'Maffe vent, die Meester Mees,' zei Yannick. 'Maar wel leuk.' 'Ik vind hem gaaf.' zei Jana. 'Zo, zo schattig met dat blonde engelenhaar.' 'O jee,' zei Yannick en hij rolde met zijn ogen. Jana wierp hem een boze blik toe. 'Nou en? Dat mag ik toch wel vinden?'

Bij de volgende zijstraat moest Jana alleen verder. 'Droom maar fijn, Jana,' zei Yannick. 'Puh!' Jana stak haar tong uit en liep met haar neus in de lucht de zijstraat in.

'Hè, Yannick, laat haar toch!' zei Anouk. Yannick haalde zijn schouders op. 'Beetje plagen mag toch wel? Waar hadden we het ook weer over?' 'Over Meester Mees. In elk geval kan hij goed vertellen. Je gaat gewoon geloven dat die maffe verhalen van hem echt zijn.'

'Misschien zijn ze wel echt!' Jason liep opeens naast hen. Hij was een magere jongen met stroblond haar.

'Hoi, Jason, wat bedoel je?' zei Anouk. 'Dat juf De Wilde echt door kannibalen is opgevreten toen ze op vakantie was ergens in Borneo?'

'Nee, dat heeft Riller gezegd,' zei Jason. Hij grinnikte. 'In elk geval is juf De Wilde niet meer teruggekomen en hebben we nu Meester Mees in haar plaats.' 'Wel zo prettig,' zei Anouk. 'Juf De Wilde was een superkreng, een bitch van de bovenste plank. Bijna net zo erg als Riller. Daarom heeft ze het zo lang uitgehouden op school. Ze was er al vijf jaar, geloof ik.'

'Die kannibalen hebben vast nog pijn in hun kaken van het kauwen op dat taaie mens,' zei Jason. Anouk giechelde en stompte Jason tegen zijn schouder. 'Pas maar op dat de Grijpgrip jou vannacht niet uit je bed haalt.' 'Pf. Allemaal

onzin,' zei Yannick. Hij haalde iets uit zijn neus en smeerde het aan een lantaarnpaal. 'Kunst,' mompelde hij. 'Pure kunst.' Er klonken opeens hollende voetstappen achter hen. 'We-wacht op mij!' Ernesto Trottet haalde het groepje in. Hijgend, knalrood gezicht, wijdoopen ogen. 'We-wacht!' riep hij nog eens. De anderen bleven staan. 'Wat is er, Ernesto? Je ziet eruit alsof je op ontploffen staat.' Yannick grinnikte en stootte Jason aan. 'Rust even uit, Ernesto,' zei Jason. 'Leun gerust even tegen die lantaarnpaal.' 'Niet doen, Ernesto,' zei Anouk vlug. 'Er zit snot van Yannick op die paal.' 'Flauwerd, het was maar een grapje.' Jason grinnikte. Anouk stak haar tong uit. Ernesto lette niet op hun gekibbel. 'De me-memeester,' hijgde hij. 'Hij, hij, hij...'

'Is dit een raadsel?' vroeg Jason. 'Dan geef ik het op, hoor.'

'Hè, doe niet zo kinderachtig, jullie twee,' zei Anouk en ze stompte Jason opnieuw tegen zijn schouder. 'Je ziet toch dat Ernesto ergens van geschrokken is. Of niet, Ernesto?' Ernesto knikte. Hij was wel een kop groter dan de andere kinderen, maar hij was een beetje traag

en bovendien was hij nogal kinderlijk. Hij hapte naar adem.

'De-de meester is ve-verdwenen.'

'Natuurlijk, Ernesto. Hij is naar huis, net als iedereen.' Jason knipoogde naar Yannick. 'Maak je niet ongerust. Morgenvroeg is hij weer terug.'

'Nie-nietwaar! Hij is n-niet na-naar huis. Hij is i-in een mu-muur ve-verdwenen!' Even zei niemand iets. Anouk, Jason en Yannick keken Ernesto alleen maar aan. Hij werd er verlegen van. 'Zeg dat nog eens,' zei Yannick. 'De me-meester is in een mu-muur ve-verdwenen.'

Zo snel als het ging vertelde Ernesto wat hij gezien had toen hij terug de klas in was gegaan. 'En toen op-op-eens, pa-pats! was hij we-weg! A-alleen maar we-witte veertjes en wat bl-bladeren, dat w-was alles wat er le-lag.' Nog steeds zwijgend keken de andere drie Ernesto aan. 'Witte veertjes?' zei Yannick. 'Ernesto, slik jij soms drugs, of zo?' Ernesto schudde heel hard zijn hoofd. 'Ne-nee. Het is pr-precies ge-gegaan z-zoals ik ve-verteld heb.' Hij keek de drie andere kinderen haast smekend aan. 'Jullie me-moeten mij ge-le-

loven.' 'Maar dat kan toch niet, Ernesto,' zei Yannick. 'Misschien heb je gedroomd, misschien was het gezichtsbedrog. Meesters verdwijnen niet in muren. Het Kan Niet!'

Yannick zei het op een aardige manier. Hij probeerde niet Ernesto belachelijk te maken. Maar hij kon eenvoudig met geen mogelijkheid geloven dat het waar was wat Ernesto vertelde. Hij zuchtte, keek even naar Jason en Anouk, toen weer naar Ernesto. 'Luister, Ernesto. Vertel dit verhaal maar niet verder, want de rest van de klas lacht je morgenvroeg vierkant uit. Waarschijnlijk is de meester gewoon de andere kant op gelopen en heb jij dat niet gezien.' Ernesto schudde koppig zijn hoofd. 'Nie-nietes, ik ww-weet het z-zeker. En we zullen m-morgenvroeg wel eens z-zien wie er gelijk heeft, als de m-meester er niet is!' Hij knoopte zijn jas dicht en liep boos weg. Hij draaide zich nog een keer om en riep: 'We-waarom gel-le-loven jullie mij no-nooit!'

'Ernesto, wacht!' riep Jason. 'We willen...' Maar Ernesto was al om de hoek verdwenen. 'Laat hem maar,' zei Anouk. 'Hij is nou eenmaal zo.' Jason knikte. 'Ik vind hem eigenlijk wel zielig,

maar tegelijk ook irritant. Hij komt altijd met dat soort verhalen. Over krokodillen in bomen, pratende kikkers in het park, beroemde soapsterren die hij ontmoet heeft.' Anouk schoot in de lach. 'In zijn dromen, ja. Ernesto heeft echt buitengewoon veel fantasie.' 'Die heeft hij ook wel nodig,' zei Yannick haast onhoorbaar. Er was iets in de stem van Yannick waardoor Anouk bleef staan. 'Hè? Wat bedoel je?' Yannick aarzelde. 'Niks. Ik bedoel, ik weet niet of... Nou ja, laat maar.' 'Zeg op,' zei Jason. 'Is er iets aan de hand met Ernesto wat wij moeten weten?' Maar Yannick wilde er niet meer over praten. Hij keek op zijn horloge. 'Ik moet naar huis, ik zie jullie morgen. Doei.' 'Raar,' zei Anouk, toen Yannick vertrokken was. 'Wat wilde hij nou eigenlijk zeggen?' 'Ik Weet niet.' Jason trok razendsnel Anouks das van haar nek en ging ervandoor. 'Hé, sukkel, geef terug.' Jason stond verderop te zwaaien met de das. 'Pak me dan, als je kan.' Schaterend zette Anouk de achtervolging in.

Schaduw

Ernesto lag in bed en draaide zich op zijn zij. Vanuit de woonkamer klonken luide stemmen en gerinkel van glazen. Vader Trottel had bezoek van zijn maten om zaken te bespreken. Mannen met gestreepte pakken en hoeden waren het. Die kwamen elke dag op bezoek, sinds Ernestos' moeder er met de Leuke Loodgieter vandoor was. Ernesto leefde voornamelijk op zijn zolderkamer, want zijn vader kon hem niet gebruiken bij zijn zaken. Ernesto deed zijn ogen dicht en sloot de wereld buiten. De geluiden losten op. In zijn eigen wereld bestond alles wat hij wilde. Hij dacht aan het verhaal van Meester Mees. Een spannend verhaal. Hij had ervan genoten. Hij kon zich heel duidelijk voorstellen hoe de Grijpgrip eruitzag. Zeker nu hij hier in het donker lag. Bijna alsof hij naar een foto keek, zo echt. Wat een monsterlijke kop had de Grijpgrip. Vreemd genoeg zag die kop er bekend uit. Een soort bulldogkop. Hij leek op meneer Riller met slagstanden. Maar hij leek ook wel een beetje op zijn vader soms. Even moest Ernesto grinniken. Had hij eigenlijk een staart? dacht hij opeens. Dat had de meester niet

gezegd. Maar Ernesto vermoedde dat de Grijpgrip een grote, groene staart had. Eentje die over de grond sleepte en zwiepgeluiden maakte. Morgen aan de meester vragen, dacht Ernesto. Toen herinnerde hij zich opeens dat hij de meester had zien verdwijnen. 'Da's waar ook, misschien is hij er morgen niet,' fluisterde Ernesto tegen de muur. 'Misschien is hij voorgoed verdwenen, net als mijn moeder. Ik hoop van niet, want ik vind hem aardig.' Ernesto draaide op zijn andere zij, stak zijn duim in zijn mond en dacht aan de Grijpgrip. Toen hij bijna in slaap viel, meende hij geluiden te horen. Buiten. Vreemde zwiepgeluiden. Een snuivende ademhaling. Met veel moeite kreeg Ernesto zijn ogen half open. Een schaduw viel over het raam. Maar Ernesto was zo moe dat zijn ogen dichtvielen. Hij sliep binnen twee seconden in. Er klonk een snurkend geluid buiten. Maar even later waren er voetstappen op de trap en de deur van Ernesto's kamer ging zachtjes open. De schaduw bij het raam was verdwenen...

Wapens

Het was een druk gedoe in de klas. Iedereen zat door elkaar heen te praten. Schriften vlogen door de lucht. 'Wat gek, de meester is er nog niet,' zei Anouk. Ze maakte een propje van een blaadje papier en bukte snel voor een oversuizend etui. 'Zou Ernesto toch gelijk hebben?'

'Weet ik niet,' zei Jason, terwijl hij het etui met zijn rechterhand uit de lucht plukte. 'Maar ik zie Ernesto ook nergens. Dat is vreemd, want meestal is hij het eerst op school.' Hij smiet het etui hard terug naar Michiel, die de eigenaar ervan was. Anouk knikte. 'Ja, net of hij altijd zo vroeg mogelijk thuis weg wil. Ik vraag me af of...'

'Shit, dat was op mijn oog!' gilte Michiel. 'Eigen schuld, moet je dat ding maar niet naar Anouk gooien,' zei Jason. Plotseling ging het grote raam open en het hoofd van Meester Mees kwam erdoor naar binnen. Schriften en andere gooivoorwerpen werden snel opgeborgen. 'Gelukkig, daar is hij,' zuchtte Jana. Meester Mees keek rond en glimlachte. Voor het bord lag een taalschrift op de grond, de prullenbak stond op zijn kop. 'Ah, jullie

hebben de warming-up al gedaan, zie ik.' Hij droeg een rode hoed met een brede rand. Er zaten regendruppels op zijn brillenglazen. 'Mooi zo. Ik ben een beetje laat, maar dat lag aan het verkeer. Veel vogels op mijn pad.' 'Zie je wel dat Ernesto het weer eens verzonnen had,' fluisterde Anouk. 'Wat?' vroeg Yannick. 'Dat de meester verdwenen was.' Yannick knikte. 'Het lijkt eerder of Ernesto zelf verdwenen is. Hij is er nog niet.' Meester Mees stapte op de vensterbank, veegde zijn voeten en klopte op zijn lange regenjas. Er dwarrelden wat herfstbladeren en witte veertjes uit. Toen sprong hij de klas in. De kinderen keken hem met open mond aan. De meester glimlachte en haalde zijn schouders op. 'Ik hou niet zo van deuren. Daar wil iedereen meestal tegelijk door naar binnen. Ramen zijn een stuk rustiger.' Hij hing de regenjas over zijn stoel. Daaronder droeg hij een knalrood colbert. Hij zette de hoed af en smet hem de klas in. De hoed zeilde over de hoofden van de kinderen. Arnold, een lange, dunne jongen, stak een arm omhoog, maar het leek of de hoed een klein sprongetje in de lucht maakte. Hij zweefde over

de graaiende hand heen en landde keurig boven op de kast met handwerkspullen achter in de klas. 'Vogels?' vroeg Jason. 'Wat bedoelt hij?' 'Die hoed!' zei Anouk. 'Wat een gek ding. Net of hij uit zichzelf...' 'En die regenjas dan,' zei Yannick. Hij bestudeerde een groen propje, dat onmiskenbaar uit zijn neus afkomstig was. 'Vogelpoep.' 'Op je vinger? Is dat vogelpoep?' zei Jason. 'Nee, die witte vlekjes op zijn jas. Vogelpoep. Dat bedoelt hij zeker. De meester is onderweg bescheten door vogels.' Ze schoten alle drie in de lach. 'Goede zin! Dat zie ik graag aan het begin van de dag,' riep Meester Mees. Hij klapte hard in zijn handen. Het klonk als een startschot. 'Laten we beginnen met...' Hij keek rond in de klas. 'Een lege stoel. Ik mis iemand. Wie is er niet?' 'Ernesto, meneer,' zei Anouk. 'Ah, ja. Ernesto Trottet. Is hij ziek? Weet iemand dat?' 'Gisteren was er niets met hem aan de hand,' zei Yannick. 'Na school hebben wij hem nog gezien. Hij zei dat u...' Yannick hield even op en bloosde opeens. 'Eh, nou ja, Ernesto vertelde een of ander raar verhaal. Hij heeft veel fantasie, ziet u. Wij geloofden hem niet zo erg. Toen ging hij naar huis. Een beetje

boos, geloof ik. Maar ziek was hij niet.'

Meester Mees keek Yannick peinzend aan. 'Veel fantasie, zeg je? Dat is een goede eigenschap. Hoewel soms...' Meester Mees zette zijn bril af en wreef de glazen schoon met een rode zakdoek. 'Ik zal in de middagpauze even op huisbezoek gaan. Kijken of alles in orde is met Ernesto.' Hij glimlachte en keek van links naar rechts. 'Laten we dan nu snel beginnen met een van die heerlijke vakken. Wat zullen we doen? Aardrijkskunde? Geschiedenis? Spelling? Breuken? Jullie mogen het zeggen.'

'Hè, bah, nee!' riepen de kinderen. 'Dat is zo saai. 'We willen iets leuks.' 'Saai?' zei Meester Mees. Verbaasd keek hij in het rond. Hij liep door de klas naar achteren en sprong in één keer op de kast. Daar bleef hij zitten naast zijn hoed. 'Jullie vergissen je, hoor. Die vakken zijn helemaal niet saai. Het zijn wapens. Hoe meer je weet, hoe beter je gewapend bent. Kennis is macht!' 'Ja, ja, maak dat de kat maar wijs,' zei Yannick. 'Daar trappen wij heus niet in. Meester Mees zuchtte. 'Ik zie wel dat jullie nog veel te leren hebben. Jullie vorige onderwijzers hebben natuurlijk nooit verteld waarom al die vakken

zo belangrijk zijn.'

Hij krabde op zijn achterhoofd. 'Ik denk dat ik jullie met een duidelijk voorbeeld moet uitleggen wat ik bedoel. Eens kijken. Gisteren heb ik jullie verteld over de Gripgrip. Maar ik was nog niet klaar met mijn verhaal. Ik zal het nu afmaken, want dan snappen jullie wat ik bedoel. Goed?' 'Ja, ja. Vertel, vertel,' riepen de kinderen. 'Dan hoeven we tenminste niet te rekenen,' fluisterde Hassan tegen Jason. 'Goed, vooruit dan. Maar dan moeten we even het juiste sfeertje scheppen, zodat we niet afgeleid worden...'

Huid en haar

Anouk en Hassan sprongen uit zichzelf op en schoven de gordijnen dicht. Het was nu schemerdonker in de klas. Meester Mees bleef op de kast zitten en vouwde zijn benen onder zich. Iedereen ging achterstevoren op zijn stoel zitten. 'Eens kijken, waar waren we gebleven?' zei de meester peinzend. 'Yorick lag op de paplepel van die grote boze lijpe gripper,' riep Arnold, de lange jongen. Iedereen schoot in de lach. Ook Meester Mees. 'Bedankt, Arnold. Nu

weet ik het weer. Inderdaad: Yorick keek recht in de opengesperde mond van de Grijpgrip.' Meester Mees krabde op zijn achterhoofd. 'Nu moeten jullie weten dat er maar één manier is om hem te verslaan.' 'Hoe dan, meester?' vroeg Anouk. 'Propjes naar hem gooien?' Haar tafel lag vol met propjes. 'Nee, geen propjes. Het is een manier die jullie misschien vreemd zullen vinden, maar het is het enige wat helpt tegen de Grijpgrip.' De stem van de meester kreeg een geheimzinnige klank. 'Je moet hem bekogelen met aardrijkskunde, de huid vol schelden met rekensommen, het vuur aan de schenen leggen met breuken...' Zijn stem zwol langzaam aan tot orkaankracht. 'Je moet hem te lijf gaan met bijvoeglijk naamwoorden, bespotten met staartdelingen, uitlachen met jaartallen uit de vaderlandse geschiedenis, platwalsen met voltooid deelwoorden, voegwoorden, lidwoorden.' Meester Mees praatte nu niet meer, hij gebaarde woest met zijn armen als een dirigent en zong de woorden als een operazanger. 'Verpletteren met topo, kleineren met procenten, beledigen met ontledingen.' De kinderen van groep 7 staarden

hun meester zwijgend aan. Hij sprong van de kast en liep naar voren. 'Voor schut zetten met voorzetsels, vermorzelen met meewerkend voorwerpen.' Iedereen draaide zich weer om op zijn stoel. De meester stond hijgend voor de klas, haren nat van het zweet, vuurrood hoofd. Met één arm leunde hij zwaar op zijn bureau. 'Begrijpen jullie wat ik bedoel?' De kinderen knikten aarzelend. 'Voelt u zich wel goed?' vroeg Yannick. De meester grinnikte en streek zijn krullen naar achteren. 'Het gaat wel weer. Soms laat ik mij een beetje meeslepen.' Jason trok een wenkbrauw op en keek met een scheef gezicht naar Yannick. Meester Mees was een rare knakker, dat was duidelijk. 'Waarom kan de Grijpgrip niet tegen die dingen?' vroeg Anouk. 'Omdat hij een fantasiewezen is, natuurlijk! Een wezen dat ontstaan is uit de verbeelding van duizenden kinderen door de eeuwen heen. Uit angst, 's nachts in bed. In het donker.' 'Hij is gegroeid uit de fantasie, bedoelt u?' 'Ja, maar fantasie is als de dood voor de harde werkelijkheid. Fantasie kun je alleen verslaan met kennis en dodelijk saaie feiten. Dat zijn dan opeens machtige wapens. Kennis is macht,

als jullie begrijpen wat ik bedoel! Dus doe je best op school en je krijgt die machtige wapens vanzelf in handen.' 'Dus als je veel kennis hebt, kun je alle fantasie doden,' zei Anouk. 'Vindt u dat eigenlijk wel leuk?' De meester keek Anouk lang aan. 'Nee, Anouk. Eigenlijk vind ik dat helemaal niet leuk. Ik ben dol op fantasie. Het zou een verplicht vak moeten zijn op school.' 'Maar levensgevaarlijke fantasieën moet je kunnen uitschakelen?' zei Jason. 'Bedoelt u dat?' 'Dat is wel het veiligst,' antwoordde Meester Mees. 'Nou ja, een gave knokpartij tussen kennis en fantasie kan best cool zijn,' riep Yannick. De kinderen keken elkaar aan en haalden hun schouders op. 'Het zal wel,' mompelde Arnold. 'Dit gaat mij boven mijn pet.' 'Ja, maar hoe zat dat nou met de Grijpgrip, meester?' vroeg Hassan. 'U wilde toch verder gaan met het verhaal?' 'Oh, ja, ja, dat is waar ook. Nou, voor Yorick en de andere kinderen zag het er heel benauwd uit. Yorick zat op de lepel en de andere twee dreven in de dikke, kleverige ontbijtpap van de Grijpgrip.' 'Getsie,' Anouk rilde ervan. 'Hebben ze toen gedaan wat u gezegd hebt? Aardrijkskunde

naar zijn kop geslingerd en zo? Moeilijke tafels opgedreund?'

Meester Mees schudde zijn hoofd. Treurig keek hij Anouk aan. 'Helaas, niets van dat alles. Het waren kinderen die nooit begrepen hadden hoe belangrijk het is om iets te leren. Ze hadden nooit hun best gedaan op school. Nooit een boek gelezen. Nooit hun huiswerk goed gemaakt. Er schoot hun niets te binnen om te gebruiken tegen de Grijpgrip. Ze hadden geen wapens. Met hun mond vol tanden dreven ze daar rond in die smerige grijze dril tussen vette klonters.' 'Maar wat gebeurde er dan?' vroeg Yannick verbaasd. 'Werden ze niet gered? In een verhaal worden de goeien toch altijd gered. Niet dan?'

Opnieuw schudde de meester zijn hoofd. 'Het spijt me, jongens en meisjes, maar het liep anders. De Grijpgrip stak zijn plakkerige tong uit naar Yorick. Helaas kon Yorick niet één bijvoeglijk naamwoordje bedenken, niet één staartdelinkje of riviertje in het zuiden van Nederland. De Grijpgrip wikkelde zijn tong als een groot, nat laken om hem heen en slurpte de arme jongen naar binnen. Toen had hij de

smaak goed te pakken. Hij liet een keiharde boer, zette het ontbijtbord aan zijn lippen en slobberde de smerige pap met de andere kinderen in één keer op, want die wisten ook niets te bedenken. Ze hadden nooit opgelet in de klas. En nu verdwenen ze gillend in het keelgat van de Grijpgrip.' Meester Mees keek rond in de klas. Het was doodstil. 'En zo waren ze allemaal in één klap opgegeten. Met huid en haar.' Niemand zei iets. Toen stak Jana haar vinger op. 'Wat is er, Jana?' vroeg de meester. Jana bloosde even, glimlachte naar de meester en zei met een benauwd stemmetje: 'Die Grijpgrip, bestaat die dan?' 'Ha, ha, natuurlijk niet!' riep Hassan. 'Allemaal flauwekul.' Meester Mees lette niet op hem. 'Oh, ja, Jana. Hij bestaat. En daarom is het verstandig als jullie toch een beetje je best doen. Maar hij kan alleen worden opgeroepen door mensen met een zeer krachtige fantasie. Heel jonge kinderen hebben vaak nog zo'n sterke verbeelding. Daarom mag je dit verhaal niet aan kleuters vertellen, snap je?' 'Of aan Ernesto Trottel,' fluisterde Yannick plotseling. Meester Mees keek opzij. 'Wat zei je,

Yannick?' Op dat moment ging de deur open. Licht van de gang scheen naar binnen. In de deuropening stond een donkere gestalte. Even dachten enkele kinderen dat het de Grijpgrip was. Maar het was directeur Riller. 'Wat is hier aan de hand?' donderde hij.

Stiekemigheden

Meneer Riller liep naar het raam en trok het gordijn open. 'Waarom is het hier zo donker? Gebeurt er iets wat het daglicht niet kan verdragen? Geheime bijeenkomsten? Een samenzwering? Of zit je weer duistere sprookjes te vertellen, Mees, in plaats van het normale lesprogramma?' Hij liep tussen de banken door, stampend als een olifant in een porseleinkast. Tassen die in de weg lagen, trapte hij opzij. Alle kinderen keken doodstil voor zich uit. Als Riller zo'n rotbui had, was hij gevaarlijk. Dan moest je zwijgen en vrezen voor je leven. Meester Mees ging op het puntje van zijn bureau zitten en keek peinzend naar de directeur. 'Weet u, meneer Riller, ik was bezig de kinderen iets heel belangrijks bij te brengen, voor u ons onderbrak.'

'Dat zal wel,' snauwde Riller. 'En waarom gebeurde dat in het donker? Het donker is alleen geschikt voor stiekemigheden!'

'Stiekemigheden? U hebt het misschien over uzelf. Wij...' 'Stil,' gromde meneer Riller. 'Ik wil wel eens weten wat deze kinderen het afgelopen uur voor wetenswaardigs te horen hebben gekregen.' Opeens zag hij de lege stoel van Ernesto. 'Wat betekent dat? Is er een kind weg? Nee toch zeker. U wilt me toch niet vertellen dat u een kind kwijt bent, Meester Mees?' 'Nee hoor, meneer Riller, hij is...'

'Laat ik niet merken dat u kinderen kwijtraakt. Het is al erg genoeg dat er vorig jaar twee kinderen verdwenen zijn. Ik moet er niet aan denken dat....'

'Ernesto Trottet is gewoon ziek, dat is alles,' zei Meester Mees met luide stem. 'Hm,' zei de directeur. 'Goed dan. Ik wil niet dat de goede naam van deze school in gevaar komt. Let goed op uw kinderen, meester!' Hij liep naar achteren. 'Van wie is die idiote hoed daar op de kast?' 'Die is van mij,' zei Meester Mees. 'En ik vind hem niet idioot. Hij is vrolijk, kleurig en ik voel mij goed onder die hoed.' Meneer Riller

draaide zich om. 'Belachelijk. Laat dat ding voortaan thuis, Mees. Ik wil niet dat mijn leerkrachten er als pluimvee bij lopen.' Opeens porde hij Hassan in zijn zij. 'Jij daar! Zeg op, wat voor zinvols heb je het afgelopen uur geleerd?'

'Dat jezelf wapenen met aardrijkskunde heel belangrijk is, meneer,' stotterde Hassan. 'En geschiedenis is ook goed voor je gezondheid,' vulde Michiel aan. Meneer Riller draaide zich verbaasd om. 'Wat...?'

'Staartdelingen kun je niet genoeg doen,' zei Anouk. 'Net als voltooid deelwoorden, of de hoofdsteden,' ging Jason verder. Meneer Riller keek voor zich, achter zich, naar links en naar rechts. Van alle kanten begonnen kinderen te roepen. 'Optelsommen zijn goed voor je.' 'Ken je breuken, dan worden je botten niet gebroken.'

'Een goed geplaatst voegwoord kan je leven redden.' De mond van meneer Riller zakte langzaam open. 'Spelling,' gilte Jana. 'De slag bij Nieuwpoort,' dreunde de hele klas. 'Vermenigvuldigingen!' 'Procenten.' Meneer Riller drukte zijn handen tegen zijn oren en

haastte zich naar de deur. 'Oké, genoeg zo!' riep hij. 'Zo te horen hebben jullie deze ochtend toch iets opgestoken, tot mijn grote verbazing.' In de deuropening draaide hij zich nog even om. Meester Mees zat nog steeds op het puntje van zijn bureau en knikte glimlachend naar meneer Riller. Biep-biep-biep! Het alarm op het horloge van de directeur ging opeens af. Meneer Riller snoof luid. Hij schakelde het alarm uit en haalde een blikje Ejon uit zijn zak. 'Ik hou jou in de gaten, Mees.' Hij nam vlug een slok en trok de deur hard achter zich dicht. 'Zo, die is weg,' zei Meester Mees met een zucht. Hij keek naar zijn klas en grijnsde. 'Ik ben trots op jullie. Het leek wel of jullie de Grijpgrip te lijf gingen.' Iedereen begon te joelen. 'We hebben Riller de Killer verjaagd. Hoera voor ons!'

Toen rinkelde de bel voor de pauze.

Na de pauze ontbrak er nog iemand in de klas. Nu was de stoel van Yannick leeg.

Voetafdrukken

'Hoe kan dat nou?' zei Meester Mees. 'Het lijkt erop dat de leerlingen zomaar onder mijn neus

verdwijnen.' 'Misschien heeft de Killer hem opgegeten,' zei Michiel met een doodgraversstem. 'Ernesto zegt altijd dat Riller leerlingen en leraren opeet. Eerst gekild, dan gevild, dan... hap!' 'Ja,' zei Jason. 'Eerst verdween Ernesto, omdat hij te veel wist. En nu Yannick, want hij is een soort vriend van Ernesto, dus misschien weet hij ook te veel!' 'Hij weet in elk geval te veel van neuspeuteren,' zei Michiel. De klas begon te joelen, Meester Mees grinnikte. 'Alle gekheid op een stokje. Weet iemand waar Yannick heen is?' Niemand hoefde te antwoorden, want op dat moment kwam Yannick hijgend de klas binnen hollen. Hij viel op zijn stoel neer. Zijn haar zat door de war, zijn gezicht was lijkbleek. Meester Mees keek hem bezorgd aan. 'Yannick, wat is er met jou aan de hand? Waar ben je geweest?' 'Ben je ontsnapt aan de klauwen van Riller?' riep Arnold. 'Probeerde hij jou op te vreten?' Yannick keek verward naar de meester, toen naar Yannick en naar de andere lachende gezichten om hem heen. 'Hè? Wat? Nee!' Hij moest drie keer naar adem happen voor hij verder kon antwoorden. 'Ik, ik ben even naar

het huis van Ernesto geweest, meester. Gewoon om even te kijken hoe het met hem is, snapt u?' Meester Mees knikte. 'Aardig van je, Yannick. Ik hoop dat de directeur je niet gezien heeft, want je mag onder schooltijd het terrein niet verlaten.' Yannick schudde zijn hoofd. 'Niemand heeft mij gezien, meester.' Hij zweeg even en hapte opnieuw naar adem. 'Maar ik heb wel iets gezien!' Plotseling was het doodstil in de klas. Dat kwam door de manier waarop Yannick zijn laatste zin had uitgesproken. Pennen werden neergelegd. Kauwgum werd niet meer gekauwd. Alle ogen waren op Yannick gericht. 'Ik wou eerst aanbellen, maar dat deed ik toch maar niet, want de kans was groot dat zijn vader zou opendoen. En dat had ik liever niet, natuurlijk.' Meester Mees keek hem vragend aan. 'Waarom niet, als ik vragen mag?' Yannick krabde aan zijn neus en op zijn hoofd. 'Ik weet eigenlijk niet of ik dit mag vertellen, maar Ernesto's vader is een boef.'

'Een boef?' Yannick knikte. 'Een echte. Ik ben bang voor hem. Hij heeft mij al eens de tuin uit geschopt, toen ik Ernesto wilde ophalen. Ik weet nog dat hij mij voor spion uitschold.' 'Echt

waar?' Yannick knikte. 'Dus deze keer belde ik maar niet aan. Ik gluurde door het raam naar binnen. De woonkamer was leeg. Zo te zien was er niemand thuis. Als Ernesto ziek is, ligt hij natuurlijk in bed, dacht ik. Ik sloop om het huis heen, naar de achterkant, want daar is Ernesto zijn slaapkamer, op zolder. Ik verstopte mij achter een struik en gooide kleine steentjes tegen het zolderraam. Maar er gebeurde niets. En toen zag ik het...' 'Wat?' vroeg Meester Mees rustig. Maar er klonk iets van opwinding in zijn stem. 'Wat zag je, Yannick?' 'Nou,' zei Yannick. 'Achter het huis is een soort tuintje. Maar er groeit niets, er is alleen maar aarde. Ik denk dat Ernesto's vader geen bloemen plant. En Ernesto's moeder is weggelopen met de Leuke Loodgieter, dus sindsdien is die tuin helemaal...'

'Een leuke loodgieter? Ja, ja, dat geloven we wel, Yannick. En de rest ook. Maar nu wil ik graag weten waarvan jij zo geschrokken bent.' Yannick keek de meester strak aan en het leek of zijn ogen groter werden. Zenuwachtig wiebelde hij met zijn pink in zijn linker neusgat. 'Voetafdrukken, meester. Heel grote

voetafdrukken van voeten met drie tenen.'

Diarree

'Wat?' Meester Mees vloog overeind. Het leek werkelijk even of hij een eindje boven de grond zweefde. 'Zeg dat nog eens, Yannick! En haal alsjeblieft je pink uit je neus.' 'Heel grote voetafdrukken van voeten met drie tenen, meester.' Meester Mees zakte op zijn stoel. 'De Grijpgrip? Zou dat... Maar hoe...?' mompelde hij. 'O, ik had niet te veel moeten vertellen. Soms ben ik te overtuigend. En voor iemand met evenveel verbeeldingskracht als een kleuter kan dat gevaarlijk zijn!' Hij steunde met zijn ellebogen op zijn knieën en klopte met zijn knokkels tegen zijn slapen. 'Ik wist niet dat Ernesto Trottet zo'n sterke fantasie heeft. Ik wilde jullie alleen maar duidelijk maken waarom schoolvakken belangrijk zijn.' De kinderen keken hun meester zwijgend aan. Hij zag er wanhopig uit en dat vond iedereen wel zielig. 'Meester, wat bedoelt u?' vroeg Anouk zachtjes. 'Wat is er met Ernesto gebeurd?' Meester Mees keek op. Hij streek met zijn hand over zijn gezicht. 'Ik, eh, het lijkt erop dat

Ernesto is meegenomen door de Grijpgrip. Ik ken niemand anders die reuzegrote voetafdrukken met maar drie tenen maakt!' 'U bedoelt dat die Grijpgrip echt geworden is?' zei Arnold. 'En dat Ernesto hem opgeroepen heeft? Zomaar uit het niets?' 'Ik weet het natuurlijk niet zeker,' mompelde de meester. 'Maar het lijkt er wel op.'

'Misschien heeft Yannick zich vergist?' zei Jana opeens met een klein stemmetje. 'Ik bedoel, misschien leken het alleen maar reusachtige voetafdrukken met drie tenen.'

Meester Mees knikte. 'Natuurlijk hoop ik dat jij gelijk hebt, Jana. Ik ga controleren of het waar is, wat Yannick gezien meent te hebben. En als het zo is, dan moet ik maatregelen nemen.' Hij stond zo snel op, dat zijn stoel achterover viel. 'Geen tijd te verliezen. Ik moet nu gaan kijken, voordat meneer Riller ontdekt dat er met Ernesto misschien iets niet pluis is. Yannick, jij moet mee om de weg te wijzen.' Hij greep zijn hoed van de kast, drukte hem op zijn hoofd en keek naar de kinderen.

'Jullie moeten hier blijven. Hou je alsjeblieft rustig. Wij komen zo snel mogelijk terug.'

Leggen jullie maar vlug boeken en schriften op je tafel. Als meneer Riller toevallig langskomt, dan...' Meester Mees aarzelde. 'Dan zeggen wij dat u met diarree op de wc zit!' riep Michiel. 'Goed idee. Kom Yannick.' De meester en Yannick liepen de klas uit. In een andere situatie zou het onmiddellijk een bandeloze bende zijn geworden. Nu bleef het doodstil in de klas. 'Ik hoop dat Yannick zich vergist,' fluisterde Jana. Niemand zei iets, maar iedereen hoopte hetzelfde. 'Is de kust vrij?' fluisterde Meester Mees. Ze slopen door de gangen onder de ramen van de andere lokalen door. Yannick ging voorop. Hij gluurde om de hoek, de lange gang in waar de kamer van meneer Riller was. 'Niemand te zien, meester.' Op hun tenen liepen ze de gang in. Vanuit de klaslokalen klonken soms stemmen die tafels opdreunden of liedjes zongen. Ineens ging de deur van de directeur open. 'Vlug, onder die kapstokken,' siste Meester Mees. Ze drukten zich tegen de muur aan en verstopten zich achter de jassen van groep 6. De kapstok was te laag, in elk geval voor Meester Mees. Yannick was bijna onzichtbaar, maar de meester zat

opgefrommeld onder de kapstok. Zijn schoenen en opgetrokken knieën waren duidelijk zichtbaar onder de jassen. 'Uw hoed!' fluisterde Yannick. 'Wat zeg je?' 'Uw hoed valt te veel op.' Vlug stopte Meester Mees de hoed onder zijn arm. Doodstil gluurden ze tussen twee capuchons door. Meneer Riller kwam langzaam hun kant op. Hij hield een mobiele telefoon tegen zijn oor. Zijn stem klonk opgewonden. 'Luister. We hebben er beslist tien nodig. Eigenlijk zou twintig nog beter zijn. Maar zoveel kan ik niet in mijn eentje leveren, zeg dat maar. Het is al verdacht als er ééntje verdwijnt!' Meester Mees en Yannick hielden hun adem in toen de directeur langs de jas streek waarachter Yannick verborgen zat. Het volgende moment stootte Riller tegen de voeten van Meester Mees, maat vijfenveertig. Hij struikelde, verloor bijna zijn evenwicht en wankelde even door de gang. Meester Mees en Yannick durfden niet meer te kijken. Roerloos zaten ze achter de jassen, hun ogen stijf dicht geknepen. Het was een geluk dat de directeur nog steeds een belangrijk gesprek aan het voeren was. Hij keek niet eens om. 'Die

stomme kinderen laten ook overal hun schoenen slingeren,' blafte hij in de telefoon. 'Ik breek hier mijn nek bijna. Wat zeg je?' De stem van de directeur klonk steeds verder weg. 'Wat? Nee. We hebben er minstens tien nodig. Vandaag! Dan kunnen we weer een jaar of twee vooruit. Ik zal kijken wat ik kan doen.' Meester Mees en Yannick slopen de gang uit naar de voordeur en haalden pas opgelucht adem toen ze buiten waren. De meester zette zijn hoed weer op. 'Pff, dat was op het nippertje. Ik dacht...' De voordeur zwaaide opnieuw open. Verschrikt keken ze om. Anouk en Jason stormden naar buiten. 'Wat doen jullie hier?' vroeg Meester Mees verbaasd. 'We willen mee naar Ernesto,' zei Anouk. 'Mag dat? Wij maken ons ook zorgen om hem. Gisteren werd hij boos omdat wij hem niet geloofden en misschien is hij daarom wel weggebleven.' De meester keek hen aan met een dikke rimpel op zijn voorhoofd. 'Ik weet het niet. Wij zijn steeds meer in overtreding. Zowel leerlingen als leraren mogen de school niet verlaten tijdens de lesuren.' Jason en Anouk keken de meester smekend aan. 'Alstublieft? De rest van de klas

zal zweren dat wij ook last van diarree hebben, net als u, als de directeur toevallig binnenkomt.' Meester Mees zuchtte. 'Vooruit dan maar. Ik steek mezelf steeds dieper in de nesten, geloof ik, maar ik heb nu geen tijd voor een discussie.' 'Yes!' zeiden Jason en Anouk tegelijk. Snel liepen ze achter de meester en Yannick aan.

Rot op

'Hier is het,' zei Yannick tien minuten later en hij wees naar het huis aan de overkant van de straat. Meester Mees keek peinzend naar de voordeur. 'Goed, jullie wachten hier. Het is een beetje vreemd als wij ineens met z'n allen voor de deur staan. Ik ga aanbellen en vragen of Ernesto misschien ziek is.' 'Nee, joh, meester, niet aanbellen!' zei Jason. 'Dan doet die boef open.' De meester glimlachte. 'Luister, Jason. Meneer Trottet is op de eerste plaats gewoon de vader van een leerling van mij. Ik denk dat dat boevenverhaal sterk overdreven is. Elke ouder vindt het prettig als een leerkracht belangstelling voor zijn kind toont.' Hij stak zijn vinger in de lucht. 'Maar eerst nog een vraag:

wat is de hoofdstad van Japan?' Ze keken de meester verbaasd aan. 'Tokio?' zei Anouk. 'Goed. Hoeveel is vijfhonderd en vier gedeeld door twaalf?' Yannick en Anouk keken direct naar Jason. Hij was goed in rekenen. 'Eh, even wachten, dat veertig, en dan vierentwintig onthouden, plus twee keer dus... tweeënveertig!' 'Hartstikke goed,' zei Meester Mees. 'Ik ga aanbellen.' 'Waar was dat voor, meester?' vroeg Anouk. 'Wat hebben die dingen met Ernesto te maken?'

De meester glimlachte even. 'Niets. Maar onder schooltijd moeten jullie toch les krijgen. Daarvoor ben ik aangenomen.' Vlug stak de meester de straat over. Hij liep het tuinpad op naar de voordeur en belde aan. Hij keek om. Aan de overkant van de straat stond een lichtgrijze bestelwagen. Daarachter zag hij drie hoofden. Drie handjes zwaaiden. De meester knikte en zwaaide terug. Op dat moment ging de deur open. 'Wat mot je?' Verschrikt keek Meester Mees om. De man in de deuropening was in zijn onderhemd. Hij droeg een veel te wijde streepjesbroek. Met een elegant gebaar nam Meester Mees zijn hoed af. 'Eh, hallo, ik

ben de meester van Ernesto. Bent u zijn vader?' 'Zie ik er soms uit als zijn moeder? Waarom wilt u dat weten? Heeft de vlerk iets uitgespookt? Dan moet u dat met hem oplossen. Ik heb het druk.' De man wilde de deur al weer sluiten. 'Wacht!' riep Meester Mees. Eigenlijk kon hij nauwelijks geloven dat deze man de vader van Ernesto was. Hij zag er zo jong uit. Onnatuurlijk jong, dacht de meester. Hij lijkt eerder een oudere broer. Nou ja, dat is verder niet belangrijk. De vader van Ernesto keek hem verveeld aan. 'Wat nog?' 'Ernesto is vandaag niet op school verschenen,' zei Meester Mees. 'Ik dacht dat hij ziek was en daarom ben ik hier. Om even te horen of alles goed met hem is.'

'Alles is prima met het jong!' snauwde de vader. 'Hij is hier niet, dus is hij op school.' Meester Mees zette zijn voet op de drempel. 'Hij is niet op school! Weet u zeker dat hij niet ziek in bed ligt? Dat wil ik toch even zeker weten. Want als hij niet thuis is en ook niet op school, waar is Ernesto dan?' De vader keek Meester Mees vernietigend aan. 'Ik heb u maar één ding te zeggen...' 'Ja?' zei Meester Mees.

'Haal je poot van de drempel en rot op!' Meester Mees kon nog net op tijd zijn voet wegtrekken. De vader smakte de voordeur keihard dicht. Vol ongeloof keek Meester Mees naar de gesloten deur. Toen liep hij het tuinpad af. 'En? En? Wat zei hij?' vroegen de kinderen, toen de meester de straat weer overgestoken was. 'Ik, ik denk dat Yannick gelijk heeft,' mompelde de meester. 'Die man is vast een boef. Wat een onbehouden vlegel. Het interesseert hem niet eens waar zijn zoon is.' 'Hebt u hem van de Grijpgrip verteld?' vroeg Yannick. 'Nee, daar kreeg ik de kans niet voor. Bovendien lijkt hij me niet een persoon die in de Grijpgrip gelooft.' Meester Mees zuchtte. 'Maar wat nu? Yannick, wat is het voltooid deelwoord van ruilen?'

'Eh, gerolen, meester.' 'Jammer, Yannick, geen bonuspunten. Het voltooid deelwoord is geruild. Anouk, weet jij hoeveel...' 'Kijk!' zei Anouk opeens.

Een zilverkleurige sportwagen met donkere ramen kwam keihard aanscheuren. Hij stopte precies voor het huis van Ernesto. De bestuurder stapte uit, smiet de deur dicht en

liep snel het tuinpad op. Hij belde aan en bonsde ongeduldig op de deur. Meester Mees en de kinderen keken elkaar een moment verbaasd aan. Zij kenden de man die uit de auto gekomen was. Het was directeur Riller!

Waar is Ernesto?

'De Killer!' fluisterde Anouk. 'Wat doet hij daar nou?' 'Geen idee,' zei Meester Mees. 'Misschien wil hij ook controleren of Ernesto echt ziek is.' Vanachter de grijze bestelwagen gluurden ze naar meneer Riller. De directeur drukte opnieuw op de bel en ze hoorden hem hardop vloeken. 'Schiet op, schiet op!' Toen ging de deur open. De vader van Ernesto droeg nu ook een veel te breed gestreept colbert. 'Gek,' fluisterde Meester Mees. 'Ik dacht echt dat hij een oudere broer van Ernesto was. Hij lijkt niet ouder dan twintig, of zo.' Yannick schudde zijn hoofd. 'Dat lijkt maar zo. Ernesto heeft geen broer, alleen een vader. En hij is echt een boef. Dat weet iedereen hier in de buurt.' 'Dadelijk knalt hij meneer Riller neer,' Jason grijnsde. 'Dat zou een goede daad zijn.' Meester Mees legde zijn vinger tegen zijn lippen. 'Sst. Schieten is nooit

een goede daad. Stil nu.' 'Kijk!' siste Jason. Meneer Riller en de vader van Ernesto liepen samen het tuinpad af, stapten in de sportwagen en stoven weg.

'Waar gaan die twee naartoe?' zei Anouk verbaasd. 'Het lijkt wel of zij elkaar kennen!' Meester Mees krabde op zijn achterhoofd en keek naar de straathoek waar de wagen verdwenen was. 'Ik heb geen flauw idee. Maar wij hebben nu mooi de kans om te gaan kijken of Ernesto thuis is. En om die vreemde voetsporen te onderzoeken.' Opeens was er beweging achter de ruit van de grijze bestelwagen. Een vrouw kwam onder een deken vandaan met een verrekijker in haar hand en ging rechtop zitten. Ze lachte vriendelijk toen de meester en de kinderen verbaasd door de voorruit keken, vervolgens startte ze de auto en reed ze snel weg. 'Wat raar. Ik had niet gezien dat daar iemand in zat,' mompelde de meester, terwijl hij de bestelwagen nakeek. Er stond iets op de zijkant; *Leuk* was het enige woord dat hij kon lezen, toen was de wagen verdwenen. 'Dat mens had zich onder een deken verstopt,' zei

Anouk. 'Met haar verreikijker. Volgens mij bespioneerde ze het huis van Ernesto. Of een van de andere huizen aan de overkant.' 'Nou ja, dat is onze zaak niet,' zei Meester Mees. 'Ze is nu in elk geval weg. Kom mee.' Snel staken ze de straat over. 'Achterom,' zei Yannick. 'Dan kunnen jullie meteen de voetafdrukken met drie tenen zien.' Van opwinding fluisterde hij nog steeds. Wat ze deden was toch wel spannend. 'Stel je voor dat vader Trottelt ineens terugkomt en ons in de achtertuin ziet!' Jason grijnsde tegen Anouk. 'Misschien heeft hij wel een mitrailleur onder die veel te wijde jas van hem!' Anouk stompte hem tegen zijn schouder. 'Doe niet zo eng, joh!' De achtertuin van de familie Trottelt lag vol oude troep: autobanden, planken, grijze vuilniszakken en kartonnen dozen met rotzooi en stinkende etensresten. Het gras was overwoekerd door onkruid. De bloemperkjes waren vertrapt. Er lagen lege whiskeyflessen in en blikjes Ejon-frisdrank. 'Wat een varken is die vader van Ernesto,' zei Anouk vol afschuw. 'Die tuin is gewoon een zwijnenstal.' 'Kijk, Ernesto's kamer is op zolder. En daar in dat stuk grond zijn de

voetafdrukken, bij de muur,' zei Yannick. Ze hielden hun adem in toen ze zich over de brede strook grond bogen. Minutenlang bestudeerde Meester Mees de omgewoelde aarde. Ten slotte ging hij weer rechtop staan. 'En? En? Ziet u het?' vroeg Yannick nieuwsgierig. Langzaam schudde de meester zijn hoofd. 'Ik weet niet wat ik zie, Yannick. Ik zie van alles. Maar ik weet niet of het reuzegrote voetafdrukken met drie tenen zijn. Het kan ook zijn dat hier poezen gelopen hebben.' 'Kijk dan!' riep Yannick. 'Die drie gaten daar. Dat zijn tenen.' 'Ik zie vier gaten,' zei Jason. 'Of vijf of zes, zelfs.' 'Afdrukken van twee voeten, kijk dan,' zei Yannick. 'Het kunnen ook afdrukken van een ladder zijn,' meende Anouk. 'Van een glazenwasser die hier aan het werk is geweest.' 'Nou, toen ik in de pauze ben gaan kijken, was het veel duidelijker,' zei Yannick. 'Toen zag ik meteen dat het voetafdrukken met drie tenen waren. En nu... nu weet ik het niet meer zo zeker.' Meester Mees streek hem over zijn springerige rastakapsel. 'Geeft niet, Yannick. Misschien is jouw fantasie ook erg gaan werken door mijn verhaal. En de mijne ook, trouwens.'

Hij zuchtte opgelucht. 'Dit is in elk geval geen duidelijk bewijs.' Anouk keek omhoog naar het zolderraam. 'Is dat de kamer van Ernesto?' Yannick knikte. 'Zullen we dan even kijken of hij thuis is?' 'Hoe dan?' vroeg Jason. 'We kunnen toch niet zomaar dit huis binnengaan.' Meester Mees drukte de klink omlaag en de achterdeur ging open.

'Kijk nou eens! De deur is niet op slot. Vader Trottel is weg. Ik maak me zorgen om Ernesto. Redenen genoeg om even binnen te gaan kijken. Als jullie hier blijven wachten, ben ik zo weer terug. Waarschuw mij als er iemand aan komt.' Hij duwde de deur open. Toen keek hij om. 'Noem de drie lidwoorden. Snel!' 'Eh, eh, de, het...' hakte Anouk. 'En een,' vulde Yannick aan. 'Goed zo. Ik ben zo terug. Wacht hier op mij.' Voor iemand hem kon tegenspreken, glipte Meester Mees de keuken in. Ook daar was het een bende. Het was duidelijk dat Ernesto's vader geen verstand van huishouden had. Het aanrecht stond vol dozen met flessen en lege pakken melk. De stapel afwas in de gootsteen had een groene glans van schimmel. Op de koelkast stond een doos

vol lege blikjes Ejon, blijkbaar de lievelingsdrank in dit huis.

Even flitste er iets van herkenning door het hoofd van de meester. Die Ejon heb ik eerder gezien, dacht hij. Ach, natuurlijk. Meneer Riller had gisteren nog voor zijn neus gestaan met zo'n blikje. Eigenlijk had meneer Riller altijd wel zo'n blikje bij zich. Alsof hij eraan verslaafd was. Zeker iets nieuws, dacht de meester. Hij liep de hal in naar de trap en keek naar boven. Er kwam geen geluid van de donkere overloop. 'Hallo, Ernesto, ben je boven? Ernesto, ik ben het, Meester Mees. Ben je thuis?' Het bleef doodstil. De meester aarzelde even. Toen liep hij de trap op. Ook boven stond het vol met dozen vol oude kranten, flessen, stropdassen, schoenen, hoeden en andere rommel. Ik moet het weten, dacht de meester. Ik ga heus niet rondsnuffelen, alleen maar kijken of Ernesto er is. Er waren drie deuren op de overloop. Meester Mees deed ze razendsnel open, gluurde tussen zijn vingers door naar binnen en sloot ze meteen weer. In geen van de kamers was iemand. Nog een keer riep Meester Mees luid Ernesto's naam, maar het bleef stil. 'Nog even

boven kijken,' mompelde hij. 'Wie A zegt moet ook B zeggen. En misschien zelfs C.' Behoedzaam liep hij de trap op. 'Ernesto! Ben je daar? Niet schrikken, Ernesto. Ik ben het, je meester.' Ernesto schrok niet, want Ernesto was er niet. Op de deur van de zolderkamer stond zijn naam in krullerige letters, maar de kamer was verlaten. Het bed was niet opgemaakt, een stoel lag omver en er lagen boeken en een kussen op de grond, alsof er gevochten was. Het raam stond wijd open en de wind liet het gordijn dansen. 'Dit bevalt mij niets,' mompelde Meester Mees. 'Dit ziet er allemaal heel verdacht uit!'

Hij keek nog een keer rond. Ernesto zat ook niet verstopt in een kast of onder het bed. Meester Mees ging vlug beneden. Het was nog steeds doodstil in huis. Misschien moet ik toch nog even rondkijken, dacht Mees. Hij liep de woonkamer in. Een gangsterhol, een andere omschrijving was er niet voor. Overal asbakken met stompjes sigaren, glasscherven op de grond, flessen onder de tafel en achter de stoelen, dobbelstenen en kaarten op de salontafel. Aan de muur hingen ingelijste foto's

van mannen achter tralies en vrouwen met stoppelbaarden. Op het vloerkleed lagen zelfs kogels. En het kleed zelf zat vol donkere vlekken. Drank? Koffie? Of misschien bloed? Plotseling rinkelde de telefoon zo hard, dat de meester een sprongetje maakte van schrik.

Weg!

De telefoon rinkelde een tweede keer, nog harder leek het en Meester Mees pakte tot zijn eigen verbazing de hoorn op. 'Hallo?' 'Ja, Trottet, hier met de fabriek. Luister.' Het was een fluisterende, schurende stem. 'Eh,' stotterde Meester Mees. 'Eh, ik denk dat...'

'Stil, Trottet. Ik heb weinig tijd. Wanneer komt die nieuwe aanvoer nou? Vandaag hebben de bazen een vergadering. Heb je nog gehoord hoeveel ze precies nodig hebben? Het spul moet vandaag geleverd worden, want de voorraad van de afgelopen jaren is helemaal op. De machines staan al te stomen en te stampen en de persen zijn er klaar voor. De blikjes kunnen gevuld worden, als je begrijpt wat ik bedoel, hè, hè.' 'Nee, eh, ik...' stotterde Meester Mees. De stem bezorgde hem rillingen.

Het was een geniepige stem, om misselijk van te worden. De telefoonhoorn leek opeens een gluiperige slang, die vreselijke dingen tegen hem fluisterde.

'Nou? Zeg je nog wat?' snauwde de stem. 'Eh, verkeerd verbonden!' zei Meester Mees. Hij smakte de hoorn op de haak. Helemaal niets begreep hij van wat die stem gezegd had, maar hij voelde met groeiende zekerheid, dat er iets heel erg verkeerd was. Hij staarde nog een poosje naar de telefoon. Naast de telefoon stond een leeg blikje Ejon. Waarom had de mededeling van de stem uit de telefoon zo'n afschuw in hem opgeroepen? Opeens klonken er voetstappen achter hem en stemmen. Verschrikt draaide hij zich om. 'We dachten, we gaan maar even kijken waar u blijft,' zei Yannick. 'U bleef zo lang weg,' zei Anouk. Ze pakte een papiertje op dat naast de telefoon lag. Er stond een naam op, of een adres, iets onbetekenends. Ze maakte er een propje van en stak het in haar zak bij haar andere propjes. De meester zuchtte van opluchting. 'Jullie hebben gelijk. We zijn al veel te lang hier. Kom, vlug terug naar school.' 'Hebt u iets ontdekt?'

vroeg Jason, toen ze weer op straat liepen. 'Weet u waar Ernesto is? Is hij ziek of...' Meester Mees schudde zijn hoofd. 'Ik heb Ernesto niet gevonden. Het zag er verdacht uit op zijn kamer. Alsof er gevochten was.' 'Zie je wel!' riep Yannick. 'Ik heb toch gelijk. De Grijpgrip heeft hem meegenomen. Ernesto heeft hem natuurlijk opgeroepen. Hij heeft de sterkste, krachtigste verbeelding die er bestaat.' Triomfantelijk schoot hij een stukje snot over een heg. Meester Mees zei niets. Hij maakte zich grote zorgen. Een ding was zeker: Ernesto was zoek. En om het nog erger te maken, was de vader van Ernesto met een of ander kwalijk zaakje bezig. 'Had ik jullie maar nooit over de Grijpgrip verteld,' mompelde hij. 'Dan wisten we zeker dat Ernesto hem niet opgeroepen heeft.' Toen ze vlakbij de school de weg overstaken, kwam er met enorme snelheid een vrachtwagen aanrijden. Op de zijkant stond met grote letters 'Ejon'. Ze moesten snel terug op het trottoir stappen om niet overreden te worden. 'Wegpiraat!' gilte Anouk. 'Rijbewijsloze eikel!' riep Yannick. 'Zag je dat?' zei Jason. 'De vader van Ernesto zat naast de chauffeur,

volgens mij.'

'Echt? Maar die was toch bij meneer Riller in de auto gestapt?' 'Kom, we moeten naar de klas,' zei Meester Mees. Hij wist niet waarom maar een ongerust gevoel bekwam hem. Ze staken de straat over en liepen de school in. 'Vertellen jullie mij ondertussen maar eens welke stad de hoofdstad van Friesland is.' 'Makkie, Leeuwarden!' riep Jonas. 'Noemt u er nog eens een, wedden dat...' 'De kust is vrij,' fluisterde Yannick. 'De directeur is nergens te zien.'

Uit de lokalen kwamen nog steeds de vertrouwde geluiden: liedjes, de tafel van negen, maar Meester Mees werd steeds ongeruster. Zijn hart hamerde in zijn borstkas, toen hij dichterbij zijn eigen lokaal kwam. Hij ging steeds sneller lopen. Ten slotte rende hij bijna naar zijn klaslokaal. Yannick, Anouk en Jason kwamen verbaasd achter hem aan. Op de drempel bleef Meester Mees stokstijf staan. Hij kreeg het ijskoud en toen bloedheet. Het lokaal was leeg. Voor het bord stond meneer Riller met zijn rug naar de deur. Hij had een liniaal in zijn hand en tikte daarmee op het bureau van Meester Mees. Langzaam draaide hij zich om.

Hij keek de meester en de kinderen aan. 'Zo, ben je daar, Mees. En waar ben jij geweest, als ik vragen mag?'

'Ik...,' begon Meester Mees, maar de directeur stak zijn hand op. 'Laat maar. Ik wil het niet eens weten. Je bent weg geweest. Je hebt je klas in de steek gelaten. En weet je wat er intussen gebeurd is? Nou? Weet je wat?' Meester Mees schudde zijn hoofd. Hij begon een vreselijk vermoeden te krijgen, toen hij naar de lege banken keek. Anouk en de twee jongens keken angstig naar hun meester en toen naar de directeur. 'Wat is er aan de hand, meester?' fluisterde Jason. 'Waar is iedereen?'

'DE HELE KLAS IS VERDWENEN!' brulde meneer Riller.

Leugens

Meester Mees stond roerloos op de drempel van zijn klaslokaal en keek naar de lege banken. Waar waren de kinderen gebleven? 'Ze wisten toch dat wij snel terug zouden zijn,' mompelde hij. 'Of is dit een grap?' Anouk, Jason en Yannick waren net zo overdonderd als hun meester. Een beetje angstig keken ze naar de directeur, die met een liniaal naar de meester

wees. 'Ja, Mees, je staat daar nu wel beteuterd te kijken. Maar hoe verklaar jij dat je hele klas weg is? Dat is jouw schuld! Ik had je nog gewaarschuwd goed op je kinderen te letten. Hoe haal je het in je hoofd om een klas alleen achter te laten? Nou? Nou?' Ik, eh,' stamelde Meester Mees.

'Dat dacht ik wel!' snauwde de directeur. 'Je hebt geen verklaring. Je bent gewoon vertrokken en hebt de hele groep zonder toezicht achtergelaten. Waar ben je geweest? Fijn op stap met je pluimveehoed op? De bloemetjes buiten zetten?' Meester Mees aarzelde en hield zijn hoed snel achter zijn rug. Het leek hem niet zo'n goed idee om de directeur over de Grijpgrip te vertellen. 'Ik was op ziekenbezoek. Ernesto Trottell was afwezig en ik wilde even bij hem thuis gaan controleren of hij werkelijk ziek was.' Even lichtten de ogen van meneer Riller op. 'Ernesto Trottell? Jij hebt niets te zoeken bij het huis van Trottell, Mees. Neem een voorbeeld aan mij.

Ik verlaat nooit het gebouw onder schooltijd. Ik ben een kapitein die op zijn schip blijft. Maar jij, Mees, jij bent een matroos die deserteert!

Jij hebt je klas alleen gelaten en daardoor zijn de kinderen verdronken. Verdwenen, bedoel ik.' De directeur zag rood van woede. 'De ouders van die kinderen zullen niet blij zijn, Mees. Maar ik zal hun moeten vertellen dat het jouw schuld is, flutmeester. Dat jij hun kinderen alleen hebt gelaten en dat ze toen ontvoerd zijn. Desnoods laat ik dat in de krant zetten. Op de voorpagina. Met jouw foto erbij.' 'Ontvoerd?' zei Meester Mees. 'Denkt u dat ze ontvoerd zijn? Waarom? Hoe weet u dat?' De directeur leek even in de war. 'Dat, dat weet ik ook niet. Ik zeg zomaar wat, Mees. Zorg dat je je klas voor het einde van de dag terug hebt, want anders...' Hij keek naar Anouk, Jason en Yannick. 'Waarom zaten deze drie niet in de klas? Hebben zij samen met u de school verlaten?' Meester Mees keek naar zijn schoenen en knikte. 'Nóg een overtreding!' blafte de directeur. 'Deze drie kinderen hadden gewoon in de klas moeten zitten.' 'In elk geval zijn zij er nog,' zei Meester Mees. 'Als ik hen niet had meegenomen, waren zij op dit moment ook kwijt.' 'Niets mee te maken!' snauwde de directeur. 'Zij hadden het

schoolgebouw niet mogen verlaten. Gewoon jammer dat er drie minder in de klas zaten.' Verbaasd keek Meester Mees de directeur aan. 'Jammer? Wat bedoelt u? Deze drie zijn niet zoek!'

'Wat ik bedoel?' gromde de directeur. Het leek of hij even niet wist wat hij moest zeggen. 'Ik bedoel dat ik uw klas in liep en meteen zag dat er kinderen weg waren. En dat hun meester ook weg was. Dat bedoel ik, wijsneus.' Meester Mees krabde onder zijn kin. 'Dus u hebt mijn klas nog gezien, toen ik weg was?' 'Ja, dat zeg ik toch!'

'En daarna zijn alle kinderen verdwenen? Nadat u bent weggegaan? Naar uw kamer?' De directeur snoof ongeduldig. 'Natuurlijk, Mees. Ik ben niet zoals jij. Ik verlaat de school niet onder schooltijd. Maar ik was ook niet van plan om oppas te spelen voor jouw klas. Ze moeten verdwenen zijn toen ik druk aan het werk was in mijn kamer.'

Meester Mees keek even opzij naar zijn drie leerlingen. 'Dat zal dan wel, als u het zegt.' 'Precies. Hou nu je waffel en ga die kinderen maar zoeken!' Driftig liep de directeur het

lokaal uit. De meester en de kinderen stapten snel opzij, bang dat meneer Riller dwars door hen heen zou lopen. In de gang draaide de directeur zich nog even om. 'Zo dadelijk heb ik een vergadering met andere schoolhoofden. Alleen als je je klas gevonden hebt, mag je mij storen, anders niet. Als die klas vandaag niet terugkomt, ben je ontslagen.' Mopperend stampte de directeur de gang door, terug naar zijn kamer. Meester Mees keek zijn drie overgebleven leerlingen aan. 'Denken jullie wat ik denk?' 'Riller liegt,' zei Yannick meteen. 'Glashard!' zei Jason. 'Hij zegt dat hij niet weg geweest is. Maar wij hebben hem zelf gezien bij het huis van Ernesto.' Meester Mees knikte. 'Precies. Maar waarom? En waarom heeft hij de politie niet gewaarschuwd, als hij zo bezorgd is?' Anouk schopte tegen een stoel. 'Die stomme Viller. Wat kan mij het schelen. Waar is onze klas gebleven? Dat wil ik wel eens weten.' Opeens keek Jason de meester verschrikt aan. 'De Grijpgrip! Hij heeft eerst Ernesto gegrepen en daarna onze hele klas.' Even was het doodstil en iedereen keek verbijsterd naar Jason. 'Nee, nee, dat geloof ik niet,' zei Meester

Mees ten slotte. 'Het is niet zeker dat Ernesto door de Grijpgrip gepakt is. In elk geval kan de Grijpgrip nooit ongezien de school binnenkomen. Hij is veel te groot. Hij past niet door de deur. Bovendien, wie zegt dat de klas ontvoerd is?' 'Meneer Riller,' zei Yannick. 'Precies, maar hij weet net zo weinig als wij. We moeten ze gewoon gaan zoeken.' 'Goed idee,' zei Anouk. 'Waar?' 'Even denken.' Meester Mees drukte zijn hoed weer op zijn hoofd. 'Gaan jullie maar eens in het park kijken. Misschien zijn ze gaan voetballen, omdat wij zo lang wegbleven.' 'En wat gaat u doen?' vroeg Jason. 'Ik hou eerst een onderzoekje hier in de school. Misschien heeft iemand iets gezien of gehoord. Ga nu maar gauw.' Toen de drie kinderen vertrokken waren, liep Meester Mees de gang in. In zijn hoofd hingen nog steeds flarden van wat de directeur gezegd had. 'Ontvoerd, te weinig kinderen...' 'Er klopt iets niet,' mompelde hij. 'Maar wat...' Peinzend liep de meester door de gang. Een hele klas kan toch niet in een klap verdwijnen, dacht hij. Plotseling schrok hij op uit zijn gepeins. Er klonken vreemde stemmen bij de voordeur. De

deur zwaaide open en vijf gedaantes kwamen de hal in. Meester Mees wist niet precies waarom, maar hij dook snel weg achter het tafeltje met de computer, dat altijd in de hal stond. Hij tuurde langs de computer.

Vijf jongemannen in gestreepte pakken liepen in de gang. Ze leken niet ouder dan twintig jaar. Voor de deur van de directeur bleven ze staan. Een van hen klopte aan. Dat zijn zeker studenten die hier stage willen lopen, dacht Meester Mees. Waarom verstop ik mij dan eigenlijk? Hij wilde juist tevoorschijn komen, toen de kamer van meneer Riller openging. De directeur begroette de vijf jongemannen met een brede glimlach. 'Ah, collega's. Kom gauw binnen. Ik heb goed nieuws. Vanmiddag gaan wij...' De rest verstond Meester Mees niet, want de deur werd dichtgetrokken. De gang was leeg. Langzaam ging Meester Mees rechtop staan. Hij streek door zijn haar en keek naar de deur van de directeurskamer. 'Collega's,' mompelde hij. 'Riller noemde hen collega's. Die jongemannen zijn geen studenten, maar schoolhoofden! Hoe is dat mogelijk?' Het volgende moment dook hij opnieuw weg, want

er kwam nog iemand met grote haast de school in gehold. Hij liep direct naar de kamer van de directeur en ging zonder kloppen naar binnen. Het was de vader van Ernesto Trottet.

Duivelse plannen

Dit wordt vreemder en vreemder, dacht Meester Mees. Schoolhoofden die eruitzien als studenten. Een boef die zonder kloppen de school en de kamer van de directeur binnen mag. Wat wordt daar in die kamer besproken? Het is natuurlijk onbeleefd om te luistervinken, maar... Even aarzelde hij. Toen sloop hij naar de directeurskamer. Achter de deur klonken opgewonden stemmen. Meester Mees drukte zijn oor tegen het sleutelgat. 'Collega's, niemand hoeft meer ongerust te zijn. Alles komt in orde.' Dat was de stem van meneer Riller. 'Bedoelt u,' zei iemand anders, 'dat de nieuwe voorraad op tijd aangemaakt kan worden?' 'Dat bedoel ik,' antwoordde meneer Riller. 'Maar dat is fantastisch!' riepen vijf stemmen tegelijk. 'Eerst leek het bijna onmogelijk om er tien bij elkaar te krijgen, dat snappen jullie.' 'Ja, ja, natuurlijk,' zeiden de

andere schoolhoofden. 'Dat is inderdaad een onmogelijke opgave. Een of twee, dat zou op onze school nog wel kunnen. Al zou dat al grote problemen opleveren. Maar tien! Ongelooflijk.' 'Ja, het probleem is natuurlijk dat hoe langer wij het spul gebruiken, hoe meer wij ervan nodig hebben om onze, eh, toestand op peil te houden, zal ik maar zeggen.' 'Dat is zo. In het begin waren twee kinderen per jaar nog genoeg,' zei een van de andere hoofden. 'Maar wij worden natuurlijk toch allemaal een jaartje ouder, dus...' 'Dus hebben we meer nodig,' zei meneer Riller. Waar hebben ze het in hemelsnaam over? dacht Meester Mees. Medicijnen? Drugs? Alcohol? Zijn ze stiekem verslaafd met z'n allen? Hebben wij hier een club van schoolhoofdenjunkies? En wat hebben kinderen ermee te maken? Hij drukte zijn oor nog steviger tegen het sleutelgat aan. 'Vrienden, iedereen kan gerust zijn, zoals ik al zei.' De stem van meneer Riller klonk gezwollen. 'Maar jullie zijn ook pas beginners in dit vak. Ik ben een oude rot. Ik zit er al tachtig jaar in. Jullie zijn nog broekies. Ik wed dat jullie nog geen vijftig jaar

schoolhoofd zijn.' 'Dertig jaar,' zei een stem. 'Drie en veertig jaar,' zei een andere. 'Volgend jaar twintig jaar.' Meester Mees wist niet wat hij hoorde. Meneer Riller tachtig jaar schoolhoofd? Dan moest hij minstens een eeuw oud zijn. En die andere schoolhoofden, die niet ouder leken dan twintig jaar, hoe konden die al dertig of veertig jaar in het vak zitten? Belachelijk. Ze waren gewoon enorm aan het opscheppen, dat kon niet anders. Hij schoot overeind, toen een hand hem aantikte. Met een vuurrood hoofd keek hij om. Achter hem stond een klein meisje in een bloemetjesjurkje. 'Ik weet niet waar de wc is,' zei ze zachtjes. Opgelucht liet Meester Mees zijn adem ontsnappen. Hij wees naar het einde van de gang.

'Die kant op, lieverd. Je bent hier helemaal verkeerd. Daarginds de hoek om en daar is het.' Het meisje knikte en huppelde vrolijk weg. Vlug drukte Meester Mees zijn oor weer tegen het sleutelgat. 'Dankzij Trottelt, hier, hadden we al snel één kind, nietwaar, Trottelt?' Meester Mees hoorde de vader van Ernesto antwoorden. 'Puh, dat was weinig moeite. Dat jong loopt mij al jaren in de weg. Ik wilde hem niet eens

hebben eigenlijk. We hebben hem toen hij twee was alleen maar gekocht omdat mijn vrouw zo nodig een kind moest.' Gekocht? dacht Meester Mees. Die arme Ernesto is gekocht. Die boef is niet eens zijn echte vader. 'En toen mijn vrouw ervandoor ging met de Leuke Loodgieter, bleef ik met hem zitten. Maar ik wist wel dat hij ooit nog te gebruiken zou zijn.' 'Precies,' ging de stem van Riller vrolijk verder. 'En toen Trottel hoorde dat wij nieuwe nodig hadden, aarzelde hij niet. Ernesto was de eerste die we kregen.' Meester Mees voelde zich duizelig worden. Hij kon nauwelijks geloven dat hij echt hoorde wat hij hoorde. 'Maar om er tien bij elkaar te krijgen, dat was een enorm probleem,' zei meneer Riller. 'Toch kan ik jullie met enige trots vertellen dat het mij gelukt is. Ik heb er zelfs zestien afgeleverd bij de fabriek. Met de zoon van Trottel erbij opgeteld maakt dat zeventien in totaal. Meer dan genoeg om een voorraad voor meer dan twee jaar aan te maken.' Het zweet brak Meester Mees uit uit. Zestien. Precies zoveel kinderen waren vandaag uit zijn klas verdwenen. 'Laat het niet waar zijn, alsjeblieft,' mompelde hij. Achter de deur

klonken kreten van vreugde en bewondering. 'Wat geweldig. Wat fantastisch. Meneer Riller, u bent een duivelskunstenaar. Hoe hebt u dat voor elkaar gekregen?'

'Ha, ha! Het geluk was aan mijn kant. Het geluk kwam in de vorm van een nieuwe leerkracht. Mees heet hij. Nou, slim is hij niet, maar stom wel! Het is een supersul, een droomdwaas, die slappe sprookjes aan zijn klas vertelt. En vandaag maakte hij een grote fout.'

'Wat deed hij dan, die domme dreutel, die leuter-kneuter?' riepen de schoolhoofden. Aan de andere kant van de deur werd Meester Mees knalrood. 'De stommeling liet zijn klas alleen achter! Wat zeggen jullie daarvan? Hij ging weg en liet zijn klas langer dan een half uur alleen. Toen kwam ik op mijn geweldige idee.' 'Wat deed u, wat deed u, oh voorbeeld voor ons allen?' riepen de schoolhoofden.

Het zou mij niet verbazen als ze kwijlend van bewondering op hun knieën liggen, dacht Mees. 'Het idee kwam als een bliksemflits. Ik ontvoerde de hele klas in één keer. Zestien in één klap z gezegd.' Aan de andere kant van de deur wankelde Meester Mees. Het was echt

waar! Zijn kinderen waren ontvoerd door de directeur! En waarvoor? Om verkocht te worden? Leidde de directeur een netwerk van kinderhandel? Werden ze gebruikt als goedkope arbeidskrachten? Zijn benen werden slap, zijn voeten gleden weg. 'Maar, gingen die zestien vrijwillig mee? Hoe kreeg u dat voor elkaar?' 'Pff, fluitje van een cent, collega's. Gezag, daar gaat het om. Ik heb gezag. Ik zeg tegen die zestien: ga met mij mee! En ze gaan mee, want ik ben het schoolhoofd. Mak als lammetjes waren ze. En het schitterende van mijn plan is, dat wij volkomen vrijuit gaan. Mees zal de schuld krijgen. Hij liet zijn klas in de steek!' Meester Mees rilde, toen hij de afschuwelijke lach van de directeur hoorde. 'Met behulp van meneer Trottet en enkele vrienden hebben wij de zestien in een vrachtwagen geladen. Daar hebben we hen met sufdrugs bedwelmd. Ze zijn nu onderweg naar de fabriek om verwerkt te worden. De machines staan al te brommen, de persen staan te trillen. Het proces kan beginnen.' Plotseling klonk er een schril elektronisch gepiep van allerlei alarmsignalen door elkaar. Meester Mees schrok en dacht even

dat hij betrappt was. Maar het geluid kwam uit de kamer van de directeur. Hebben al die schoolhoofden horloges met alarm, net als Riller? dacht Meester Mees. Waarvoor zou dat toch zijn? Het elektronisch gepiep hield op. 'Tijd voor onze laatste dosis, heren,' zei meneer Riller. 'En dan als de donder naar de fabriek. Onze reser-vevoorraad is nu echt op. Vanmiddag moeten wij een nieuwe dosis hebben, anders... Nou ja, geen reden voor doemdenken. Alles komt goed.' Meester Mees snakte naar adem. Hij was lijkkbleek, zweetdruppeltjes stonden op zijn voorhoofd en hij had het gevoel dat hij stikte. Langzaam werd hem duidelijk dat hier een plan gesmeed was, zo duivels, zo boosaardig, dat er geen woorden voor waren. 'Een plan dat alle schurkenstreken van alle andere boeven overtreft,' fluisterde de meester. Hij zat op de grond en leunde tegen de deur. 'Lang leve Ejon!' klonk het in de directeurskamer. 'Gekken!' fluisterde Meester Mees. 'Stapelgekke, krankjorumme gekken. Ik vraag me af wat die Ejon-frisdrank ermee te maken heeft. Maar ik moet maken dat ik wegkom,

want zo meteen komen ze naar buiten. Ze mogen me hier niet vinden. Deze boeven zijn tot alles in staat, dat is mij wel duidelijk. Bovendien zit ik hier als een idioot tegen mijzelf te praten. Ik moet iets doen! Nu!' Maar nog steeds waren zijn benen zo slap, dat hij niet overeind kon komen. 'Heren, laten we gaan.' De stem van de directeur klonk nu vlakbij de deur. Meester Mees werkte zich moeizaam overeind. Het leek of er duizend naalden in zijn linkerbeen prikten. Het been sliep. Nu dat weer! Hij kon er nauwelijks op staan. Te lang in dezelfde houding gezeten. De deurknop van de directeurskamer draaide langzaam rond. Meester Mees week achteruit. Twee handen grepen hem beet. Van schrik viel de meester achterover.

Leven of dood

Ik ben er gloeiend bij! dacht Meester Mees, terwijl hij achterover viel. Toen vingen armen hem op. Geen twee armen, maar vier! Ze grepen hem beet onder zijn oksels en hesen hem overeind. 'Wat gebeurt er, meester?' vroeg Yannick. Jason en Anouk stonden naast hem.

De deur van de directeurskamer ging op een kier open. Het gelach van de schoolhoofden schalde de gang in. 'Wegwezen, snel!' zei Meester Mees. De kinderen vroegen niets. Ze trokken de eerste de beste deur open, duwden de meester naar binnen en stapten achter hem aan. Vijfentwintig paar grote ogen keken hen verbaasd aan. 'Kijk, kijk, kinderen, wij krijgen bezoek,' zei de juffrouw van groep i. Zij heette juf Marjo en ze lachte vriendelijk naar Meester Mees. De meester glimlachte even en zwaaide naar de kinderen alsof hij Sinterklaas was. Yannick, Jason en Anouk trokken verlegen wat gekke bekken, alsof zij de bijbehorende wat gebleekte Zwarte Pieten waren. Meester Mees keek opzij door het raam en zag dat meneer Riller en de andere schoolhoofden de gang uit liepen. 'Kan ik u helpen, Meester Mees?' vroeg juf Marjo. 'Ja,' zei Meester Mees aarzelend. Opeens wist hij wat hij moest doen. 'Ik, eh, ik heb nogal een brutale vraag, juf Marjo.' 'Oeps!' zei juf Marjo giechelend. 'Meester Mees heeft een brutale vraag voor mij. Wat zou dat zijn, kinderen?' 'Mag ik uw auto lenen, juf Marjo? Ik heb er zelf geen, maar ik heb er nu heel hard

een nodig.' Hij keek juf Marjo smekend aan. 'Het is echt dringend en wij hebben heel erge haast en het gaat om de leerlingen van groep 7 en het is te moeilijk om uit te leggen, want daar is nu geen tijd voor, maar het is een zaak van leven of dood, begrijpt u wel?' . Juf Marjo trok een la open. Het volgende moment vloog een sleutelbos rinkelend door de lucht. 'Het is die knalrode Fiat Zombie. Zorg dat je geen deuken maakt,' zei juf Marjo. 'Bedankt, Marjo, je bent onze reddende engel.' 'Dag Meester Mees,' riep de kleuterklas, toen Mees en zijn leerlingen het lokaal uit liepen. 'Juf? Is dat die meester waarmee u best wel eens een ijsje zou willen eten?' hoorden ze een van de kleuters nog vragen, voor de deur achter hen dichtviel. 'Meester, wat gaan we doen? Wat is er aan de hand?' vroeg Anouk. De drie leerlingen probeerden de meester bij te houden, die door de gang naar de voordeur holde. 'Riller heeft het gedaan. Riller heeft onze klas ontvoerd. Samen met die boef Trottet en hij probeert mij de schuld in de schoenen te schuiven!' 'Ontvoerd? Waarom? Wat wil hij met onze klas?' 'Ik weet hét niet, iets afschuwelijks. Iets met

machines en verwerken in een proces van weet ik veel. Ik ben bang dat het om een raar soort kinderhandel gaat.' 'Kinderhandel?' riep Jason ontzet. 'Gaan ze onze klas verkopen? De vuile schoften. Ik zal ze!' 'Ernesto hebben ze ook gekidnapt,' zei de meester. 'Geen wonder dat die arme jongen altijd stottert. Zijn moeder is ervandoor. Zijn vader is een boef die niets om hem geeft. Bovendien zijn het niet eens zijn echte vader en moeder!' 'Stottert Ernesto?' vroeg Anouk verbaasd. 'En ze hebben iedereen bedwelmde met sufdrugs,' ging de meester verder. 'Dus, dus hij is niet door de Grijpgrip gepakt?' zei Yannick. 'En toch weet ik zeker dat ik reuzenvoetstap-pen in zijn tuin heb gezien. Ik snap er echt niets meer van.' Intussen waren ze bij de knalrode Fiat Zombie van juf Marjo gekomen. Meester Mees stak de sleutel in het slot en opende het portier. 'Waar gaan we heen, meester?' 'Achter de directeur aan, Yannick. Vlug, spring erin.' Verderop reed de zilveren sportwagen van meneer Riller. Een lange zwarte auto met de andere schoolhoofden volgde hem. 'Oh,' zei Jason. 'Waar gaat hij dan heen?' 'Naar de fabriek. De frisdrankfabriek van

Ejon, geloof ik.' Yannick klapte in zijn handen. 'Gaaf! Een achtervolging, net als op de tv. Gierende banden, piepende remmen.' Meester Mees startte de auto. Hij plofte, hij bromde en hij schommelde met horten en stoten heen en weer. 'Dit is niet zo'n snelle wagen, geloof ik,' zei Anouk. Op het trottoir racete een opa met een looprek hen voorbij. De kinderen werden op de achterbank heen en weer geschud, maar ze kwamen geen millimeter vooruit. 'Vooruit, rijden, meester,' zei Jason. Anders raken we hen kwijt. Gassen!' 'Het is even wennen,' mompelde de meester, terwijl hij in plaats van gas te geven voor de tweede keer per ongeluk op de rem trapte. 'Ik heb dit namelijk nog nooit eerder gedaan.' De motor sloeg af en de wagen stond nu nog stiller dan stil. 'Hebt u nog nooit in een auto gereden?' vroeg Anouk verbaasd. De meester schudde zijn hoofd. 'Maar dat is niet erg. Geef me een paar minuutjes en ik heb het onder de knie, hoor.' Intussen scheurden de zilveren sportwagen en de lange zwarte auto de hoek om. De stem van Meester Mees zakte in. 'Ik vrees dat we hen kwijt zijn. En ik weet niet waar die fabriek is.' Hij keek achterom naar zijn

leerlingen. 'Hoe moeten we onze klas nu terugvinden voor er iets ergs gebeurt?'

Propjes

Anouk zag de wanhopige blik in de ogen van de meester. 'Hoe heet die fabriek, zei u?'

'Ejon, waarschijnlijk.'

'Wacht eens even...' Anouk graaide in haar zak en haalde een handvol propjes tevoorschijn.

'Ikgeloof... Nee, toch niet.' Ze peuterde een propje open, bekeek het en liet het vallen.

'Deze misschien? Of deze?' Steeds meer verkreukelde blaadjes papier vielen als

bloemblaadjes op de vloer van de auto. 'Shit, ook al niet. Ik dacht toch echt dat. Meester

Mees probeerde intussen de auto weer te starten. 'Wat zoek je, Anouk?' vroeg hij. 'Wacht

even, ik weet zeker dat...' Anouk graaide opnieuw in haar broekzak. Yannick en Jason

keken elkaar vragend aan. Anouks belangstelling voor propjes begon rare vormen

aan te nemen. 'Ah, zie je wel! Ik wist het!' riep Anouk opeens. 'Dit is hem.' Triomfantelijk hield

ze een verkreukeld blaadje voor de neus van Meester Mees. 'Ik wist wel dat ik die naam Ejon

ergens van kende. Hij staat op dit blaadje. Het lag naast de telefoon in het huis van Ernesto. Ik heb het opgefrommeld en in mijn broekzak gestopt.' 'Waarom maak jij toch altijd propjes?' vroeg Yannick. 'Dat vraag ik mij nou al zolang af.' Vragend keek hij haar aan met zijn vinger in zijn neus. 'Waarom? Waarom? Omdat...' Even leek Anouk boos te worden. 'Weet ik niet, man. Waarom maak jij propjes van die troep uit jouw neus? Dat doet er nu allemaal niet toe. Er staat een adres op dat briefje, dat doet er wel toe. Kijk dan: het adres van de Ejon-fabriek! Bleekdaalweg 199.' 'Anouk, je bent een wonder met je propjes. Riemen vast!' riep Meester Mees. Hij rommelde wat met het contactsleuteltje, oefende wat met de versnellingspook, stampte op het gaspedaal en deze maal schoot de auto zonder te haperen weg. Yannick floot vol bewondering. 'Gaaf. Dat hebt u snel geleerd, meester!' Meester Mees draaide grijnzend aan het stuur en nam de bocht zonder af te remmen. 'Wie weet wat een lijdend voorwerp is en noem...'

De fabriek

De Bleekdaalweg lag buiten de stad op een afgelegen industrieterrein. Het was er zo uitgestorven als op een kerkhof en de leegstaande fabriekshallen leken op reusachtige graftombes. De lucht was opeens donker en dreigend. 'Brr, hier kom je ook niet voor je plezier,' zei Yannick, terwijl hij iets uit zijn neus op de ruit plakte. 'Weet u zeker dat we hier moeten zijn, meester?' Anouk stootte hem aan. 'Niet doen, viezerik. Plak je snot ergens anders. Deze auto is van juf Marjo, weet je nog!'

'Dit is de Bleekdaalweg,' zei Meester Mees. 'Dus hier moeten we zijn volgens het propje van Anouk. Ik vermoed dat nummer 199 het grote gebouw daarginds is.' Hij wees door de voorruit naar een hoge fabriek. Om de fabriek stond een muur. Uit twee schoorsteenpijpen walmden zwarte wolken omhoog. Het was meteen duidelijk waar die donkere lucht boven de Bleekdaalweg vandaan kwam. 'Als ik het verhaal van de directeur goed begrijp, wordt onze klas nu ergens daar binnen gevangen gehouden,' zei Meester Mees zachtjes. Jason slikte. 'Wat afschuwelijk! Ontvoerd door boeven, opgesloten om verwerkt te worden,

wat dat ook betekenen mag. Hopelijk zijn wij niet te laat!' Het werd opeens doodstil in de auto. De meester reed door tot aan de poort van de fabriek. 'Ja, hier is het!' riep Yannick opgewonden. 'Kijk maar, daar staan de autos van Riller en de andere schoolhoofden. En ook die Ejon-vrachtwagen.' Snel reed de meester de auto een eindje verder en parkeerde hem om de hoek. Ze stapten uit en slopen langs de muur naar de poort. Het was een hoge poort. In het midden zat een schild in de vorm van een Ejon-frisdrankblikje. 'We zijn in elk geval op de juiste plek,' mompelde Meester Mees. 'Nu moeten we nog binnen zien te komen. Maar hoe? Klimmen we over de poort? Proberen we een ladder te vinden om over de muur te klimmen?' Hij keek zoekend om zich heen. 'Als hier ergens een lange stok ligt, zou ik het zelfs als polsstokhoogspringer kunnen proberen. Ik ben een behoorlijk goede atleet, al zeg ik het zelf.' 'Dat zou best wel indrukwekkend zijn,' zei Anouk. 'Maar misschien kunnen we beter gewoon naar binnen gaan. Dat gaat sneller.' Ze duwde tegen de poort, die zachtjes openging. 'Oh, das inderdaad makkelijker.' De meester

glimlachte verlegen. 'Nou ja, zullen we maar naar binnen gaan dan? Blijf achter mij. En vertel mij ondertussen hoeveel zesendertig keer negen is.' Ze glipten door de opening naar binnen. 'Driehonderd vierentwintig,' zei Jason. 'Want tien keer zesendertig is driehonderd zestig. Min zesendertig is driehonderd vierentwintig.' 'Goed zo, Jason,' fluisterde de meester. 'Maar laat de anderen ook eens een keertje rekenen.' Zodra ze binnen de muren van de fabriek stonden, hoorden ze een enorm gebonk, gedreun en gestamp. Het kwam uit de fabriek. De twee schoorstenen die uit het dak staken, spuwden nog steeds zwarte wolken de lucht in. De kinderen keken elkaar met bleke gezichten aan. 'Wat is dat geluid?' vroeg Yannick. 'Klinkt als een brakende draak,' zei Jason. Meester Mees knikte. 'Het klinkt niet prettig, dat geef ik toe. Maar mijn andere kinderen zitten daarbinnen, dus ik moet erheen. En snel! Jullie mogen hier wachten als je wilt.' Kordaat stapte de meester op de ingang af. Hij keek even over zijn schouder. De drie kinderen holden achter hem aan. 'Wij gaan mee!' zei Anouk. De deur van de fabriek was

van zwart spiegeland glas. Hij was niet op slot en ging gemakkelijk open. 'Kijk, dat valt mee,' zei Meester Mees. 'Als de rest ook zo makkelijk gaat, hebben we onze klasgenoten zo bevrijd.' Hij duwde de deur verder open. Binnen klonk het gedreun, gebonk en gestamp drie keer zo hard als buiten. Maar gelukkig hield het lawaai opeens op en ze liepen verder naar binnen. Daar was een hal met weer een deur. De meester en de kinderen bleven stokstijf staan. Voor de deur stond een portier zo groot en breed als een tweepersoonsmatras. Hij had een kaak als een strijkijzer, keek scheel en droeg een uniform van Ejon. In zijn grote knuist hield hij losjes een eind touw. Dat touw zat vast aan de zwarte hond naast hem. De hond keek naar hen met bloeddoorlopen ogen. Hij gromde en kwijlde. De portier deed hetzelfde. 'Wie bennu en wat doet u hier, wat?'

Meester Mees knipoogde naar de portier. Toen draaide hij zich onverwacht om, sloeg zijn armen om Anouk, Jason en Yannick en hield ze vast in een knellende greep zodat zij het uitgilden van schrik. De meester grijnsde, terwijl er een valse blik in zijn ogen kwam.

'Mijn naam is Mees. Ik ben een collega van directeur Riller. Ik heb deze drie kinderen hierheen gelokt voor... je weet wel!' Yannick wilde iets zeggen, maar Meester Mees trok zijn hoofd naar achteren en snoerde hem ruw de mond. 'Zwijg, brutale vlerk!' snauwde hij. 'Ik heb jou niets gevraagd. Het is nu te laat voor jullie, dus hou je mond! Jullie zijn mooi in de val gelopen, ha, ha.'

Verboden toegang

De portier aarzelde. In zijn ogen stond niets dan verwarring te lezen. De zwarte hond gromde. 'Stil, Barks. Zit!' De portier bekeek Meester Mees van top tot teen. 'U hoort bij directeur Riller, u?' Meester Mees knikte. 'Dat zie je toch.' De hond gromde opnieuw. De portier trok hard aan het touw. 'Bek dicht, Barks.'

Anouk, Yannick en Jason begonnen langzaam rood aan te lopen, omdat Meester Mees nog steeds hun mond dicht hield met zijn armen. 'Mag ik nou door?' zei Meester Mees. 'Voor het proces zijn twintig kinderen nodig en Riller heeft er pas zeventien. Ik kom de laatste drie brengen, druilloor. Of wil jij op je geweten

hebben dat het proces mislukt? Daar zal Riller niet blij mee zijn.' Anouk rolde met haar ogen en keek schuin naar Jason en Yannick. Zij begrepen er niets meer van. 'Nee, nee, absoluut niet, nee, meneer,' zei de portier. 'Af, Barks.' Hij stak zijn strijkijzerkaak naar voren en grijnsde. 'Dan weet u het wachtwoord natuurlijk ook wel, ja, niet dan?' Meester Mees trok een wenkbrauw op. 'Het wachtwoord? Dat weet ik, ja. Hoezo? Ben jij het soms vergeten?' De grijns op het strijkijzer verstrakte.

'Eh, nee. Echt niet hoor. Kweet zeker dat ik 't nog weet. Net wist ik 't nog, net. Dacht ik.' De portier keek de hond vragend aan. Die keek net zo vragend terug, stak zijn oren in de lucht en kwijlde als een overlopende spoelbak. Bij zijn voorpoten lag al een behoorlijke plas. Er kwam een rimpel in het voorhoofd van Meester Mees. Intussen hield hij de kinderen stevig in zijn greep, zodat ze onmogelijk los konden komen. 'Dat zeg jij nou wel, maar ik begin te twijfelen. Hoe moet dat verder, als de portier het wachtwoord niet eens meer weet? Dan kan zomaar iedereen hier binnen wandelen. Dan kunnen wij de zaak wel opdoeken!' Hij schudde

zijn hoofd. 'Daar moet ik het toch eens met Riller over hebben. Hoe heet jij?' Zweetdruppeltjes verschenen als bij toverslag op het voorhoofd van de portier. 'Nee, wacht even. Niet tegen de dirkteur zeggen, niet. Kweet het alweer. Het is, eh, duivenpoep, nee wacht! Druivendrab, of nee, pruimensap, dat is het, dat!' Meester Mees slaakte een diepe zucht. 'Poeh, je hebt geluk, makker. Zorg dat je het niet weer vergeet. En laat mij nou maar door.'

'Zeker, meneer. Goed, meneer. Lopu maar snel verder, u. U weet de weg, neem ik aan? De trap op en dan zietu de hal vanzelve, u.'

'Natuurlijk!' zei Meester Mees. 'Mee, jullie!' Hij duwde de drie kinderen ruw voor zich uit door de deur. 'Bedankt portier. Goed werk! Ik zal aan Riller doorgeven dat de boel hier onder controle is.' De portier glom van trots en de hond glom even hard. Meester Mees stak zijn duim op, knipoogde en sloot de deur achter zich. Toen draaide hij zich naar de kinderen, die hem met bleke gezichten angstig aankeken. 'Het spijt me, jongens. Ik wist niets anders te bedenken. Ik hoop dat ik jullie niet te veel verstikt heb.

Maar het moest echt lijken.' Yannick zuchtte. 'Nou, dat is dan goed gelukt, meester. Het leek heel echt.' 'Nou en of,' zei Anouk. Er klonk bewondering in haar stem. 'Ik snapte er niets meer van!' 'Het was een rotstreek, meester,' zei Jason. Toen lachte hij. 'Maar wel gaaf. Hartstikke cool om zo nep te kunnen doen dat zelfs die boef en zijn hond het geloofden. En hoe u hem dat wachtwoord ontfutselde...' De meester grijnsde. 'Genoeg complimentjes. Eerlijk gezegd wist ik niet eens wat ik zei. Ik kletste maar wat om indruk te maken op die snuiter.' Ze stonden voor een ijzeren trap die slingerend omhoog voerde. Terwijl ze de trap beklommen, begon het gestamp en gedreun opnieuw. Alleen klonk het nu nog harder dan in de hal. Boven aan de trap was een ijzeren deur. 'VERBODEN TOEGANG' stond erop.

'Hier gebeurt het,' zei Meester Mees. 'Hier moeten we zijn, dat is zo klaar als een klontje. Net als in de film. Als er verboden toegang staat, weet James Bond dat hij daar juist moet zijn.' Hij keek om naar de drie kinderen, haalde een keer diep adem en duwde voorzichtig de deur open. Met z'n vieren gluurden ze door de

kier. Ze keken van bovenaf in een enorme hal. IJzeren pijpen liepen langs de muren en langs het plafond. Overal druppelde vocht naar beneden. De pijpen lekten en rammelden, machines bonkten en dreunden, vloeistoffen borrelden in buizen, ketels met vreemde metertjes en wijzertjes sisten en bliezen stoom uit. Verder was de hal volgepakt met kisten, kratten en dozen. Overal stond de naam 'Ejon' op.

De meester en de kinderen keken elkaar aan. Beneden gebeurde iets geheimzinnigs, iets verbodens, dat was duidelijk. De hal leek op het laboratorium van een krankzinnige professor. Er stonden een stuk of twintig hoge glazen kokers. Boven elke koker hing een zware metalen schijf aan een ijzeren arm. De schijf paste zo te zien precies in de koker. Waarschijnlijk kon hij door de arm op en neer bewogen worden. Een lopende band liep langs alle kokers. Op de band stonden honderden Ejon-blikjes. Bij de lopende band stonden mensen. Riller en de schoolhoofden. Overal verspreid stonden ook duistere figuren met streepjespakken en streepjeshoeden, en

streepjescodes in hun nek. Allemaal waren ze groot en vierkant. Sommigen zagen eruit alsof ze met gemak de bumper van een auto konden losscheuren met hun tanden. 'Een boevenclub. Dat zijn vast en zeker de helpers van Trottell,' fluisterde Meester Mees. 'Waar zijn die glazen kokers voor?' fluisterde Jason. 'Wat wordt hier gemaakt?' 'Ejon-frisdrank,' zei Meester Mees. 'Maar de vraag is waarom onze kinderen hierheen gebracht zijn en waar ze zijn!' Overal in de hal waren ijzeren platformen, stellages en trappen. Vlak achter de deur was een ijzeren platform en daar kwam juist iemand aanlopen. Het was Ernesto Trottell. De meester en de kinderen waren zo verbaasd hem te zien, dat ze hem alleen maar aanstaarden zonder iets te zeggen. Er was iets vreemds aan zijn manier van lopen. Hij waggelde en deinde een beetje met zijn hoofd heen en weer. 'Ernesto!' zei Meester Mees ten slotte. Hij probeerde niet te hard te roepen. 'Ernesto, wij zijn hier om je te redden,' zei Anouk. Langzaam draaide Ernesto zijn hoofd. Hij keek naar de vier gezichten die door de kier naar hem loerden. Zijn ogen stonden vreemd. 'Wat is er met hem aan de

hand?' fluisterde Yannick. 'Hij doet zo raar.' 'Weet ik niet,' antwoordde Jason. 'Psst, Ernesto. Weet je ook waar de anderen zijn? Wij komen jullie bevrijden.' Het leek net of Ernesto hen niet hoorde. Uit niets bleek dat hij zijn klasgenoten en de meester herkende. Hij tilde zijn arm op, wees naar hen en schreeuwde opeens keihard: 'He-help! Mo-mo-monsters!'

Gevlucht?

Door het gestamp en gedreun van de machines in de hal ging Ernesto's geschreeuw verloren. Meester Mees duwde de deur iets verder open, zodat Ernesto hen beter kon zien. Hij legde zijn vinger op zijn lippen. 'Ssst, Ernesto. Je hoeft niet te schrikken. Wij zijn geen monsters. Ik ben het, Meester Mees.' 'En Jason, Yannick en Anouk,' vervolgde Anouk. Ernesto staaarde hen aan. Even leek het of hij hen herkende. Toen draaide hij zich naar de hal en begon opnieuw te schreeuwen. 'Mo-Monsters! Hel-le-lp.' Beneden in de hal draaiden enkele streepjesboeven zich om. Ook meneer Riller keek even omhoog. Meester Mees en de kinderen doken weg achter de deur. Riller en de

boeven keken weer voor zich. 'Ze hebben Ernesto een of ander verdovend middel gegeven,' zei Meester Mees. 'Sufdrugs, noemde Riller het, geloof ik. Hij hallucineert.'

'Wat is dat?' vroeg Anouk.

'Hij ziet dingen die er niet zijn. Zijn fantasie slaat weer op hol.'

'Daar kiest hij wel een erg rottig moment voor uit,' zei Yannick. 'Hij moet ophouden met dat geschreeuw!' Jason knikte. Toen duwden ze de deur nog verder open en stapten ze allebei op het platform. 'Jongens, niet doen!' zei Meester Mees. Maar Yannick en Jason doken al boven op Ernesto. Ernesto probeerde om hulp te roepen, maar Jason drukte zijn hand op zijn mond. 'Stil nou, Ernesto, we willen je alleen maar helpen.' 'Yannick, Jason, kom terug!' riep Meester Mees. Hij stond met Anouk nog steeds achter de deur. Maar Yannick luisterde niet en sloeg zijn armen om Ernesto heen. Ernesto was een kop groter dan Yannick. Hij schreeuwde, spartelde en schopte en daardoor vielen ze alledrie om. Yannick probeerde Ernesto's armen en benen in bedwang te houden. De machines en de ketels maakten nog steeds veel lawaai.

'Ernesto, hou je nou op met dat geschreeuw?' snauwde Yannick. 'Dadelijk zijn we erbij en we zijn hier om jullie te bevrijden.' 'Dat is heel stoer,' zei opeens een stem. 'Maar ook heel erg dom!' Verschrikt keek Jason op. De vader van Ernesto was over de ijzeren trap naar boven gekomen. Hij stapte op het platform. 'Toch ben ik blij jullie te zien. Jullie komen op het juiste moment. Het proces gaat dadelijk beginnen en er zijn nog een paar lege kokers.' Hij greep Jason en Yannick tegelijk in hun nek en trok hen overeind. 'Mee, jullie!' Ze werden in de richting van de trap geduwd die omlaag de hal in ging. Vader Trottet draaide zich even om. 'En jij ook meekomen!' snauwde hij tegen Ernesto. Ernesto keek naar zijn vader en toen naar de twee kinderen. Het leek even of hij in de war was. Maar zijn ogen stonden nog steeds vreemd en zijn hoofd deinde heen en weer, alsof hij slaapwandelde. 'Lopen!' zei vader Trottet en hij gaf Ernesto een mep tegen het achterhoofd. Ernesto's hoofd schokte naar voren. Even flitste er een heldere blik door zijn ogen, toen liep hij gehoorzaam achter zijn vader aan. Trottet duwde Jason en Yannick de

trap af. 'Lopen, zei ik!' Ze keken achterom naar de deur waardoor ze gekomen waren. Die was dicht. Meester Mees en Anouk waren nergens meer te zien. 'Ze zijn gevlucht,' fluisterde Yannick. 'Maar wij zijn erbij.' Jason schudde zijn hoofd. 'Gevlucht? De meester zou ons nooit in de steek laten. En Anouk ook niet. Zij is een beetje op mij, weet je.' 'Pff, daar heb je nou niet veel aan,' mompelde Yannick. 'Koppen dicht!' snauwde de vader van Ernesto. Opnieuw gaf hij de twee een harde duw. Ze vielen voorover, maar gelukkig waren ze al onder aan de trap. Toen ze opkeken stond daar Riller de directeur. Hij grijnsde. 'Zo, kinderen, fijn dat jullie er zijn. Dat komt goed uit. Er zijn nog een paar lege persbuizen.' Yannick durfde niet op te staan en keek naar meneer Riller. Zijn stem bibberde. 'P-persbuizen? Wat bedoelt u?' Rillers ogen twinkelden. Met een trots gebaar wees hij naar de grote glazen kokers waar ze tussenin stonden. 'Deze kokers! Dat zijn allemaal persbuizen. Zie je die grote metalen schijf boven de koker? Nou, die daalt met enorme kracht neer in de koker en perst de jeugdige levenssappen uit degene die in de koker zit.'

'Wie zit er dan in die kokers?' vroeg Jason met een zwakke stem. 'Maar domme jongen, jullie natuurlijk!' jubelde de directeur. 'In de persbuisen zitten kinderen! Kinderen zitten vol jeugdige levenssappen. Kinderen zijn de wandelende bron van de eeuwige jeugd.' Yannick en Jason keken naar de kokers. De dikke glazen wanden spiegelde en vervormde, maar plotseling zagen ze de gezichten achter het glas. Gezichten overal om hen heen. Allemaal hadden ze hun ogen gesloten, alsof ze sliepen. Het waren de gezichten van hun klasgenoten.

De persbuis

'Zien jullie het nou?' Van enthousiasme begon meneer Riller steeds harder te praten. 'De kinderen worden simpelweg uitgeperst als verse sinaasappeltjes. Dat gebeurt allemaal keurig netjes, zonder veel viezigheid. Nietwaar, collega's?' De andere schoolhoofden knikten glimlachend. Ook vader Trottet. Ernesto staarde versuft voor zich uit met een mistige blik in zijn ogen. 'Via het afvoerpijpje onderaan de koker stromen de jeugdsappen naar de lopende

band,' ging meneer Riller verder. 'En zo komen ze vanzelf in de blikjes Ejon terecht die je daar op de band ziet staan. Begrijp je?' Yannick en Jason werden langzaam duizelig. Ze waren in een nachtmerrie beland en er was geen uitweg meer. Ze waren overgeleverd aan krankzinnige schoolhoofden die hen wilden uitpersen. 'Ejon is het wondermiddel van deze nieuwe eeuw,' zei meneer Riller. 'Leve Ejon,' riepen de andere schoolhoofden onmiddellijk. 'Eeuwig jong, betekent het. Het is zo simpel. Kinderen, jullie dus, houden ons jong. Voor altijd. Geen rimpels, geen grijze haren, geen staar aan onze ogen, geen vlekken op onze handen, geen krukken, kunstgebitten of plastic heupen, geen leesbrillen, looprekken of rolstoelen. Niets van dat alles. Elke dag onze blikjes met jeugdsap en wij kunnen drie-, vierhonderd jaar of ouder worden.' Meneer Riller spreidde zijn armen. Zijn ogen hadden een vreemde glans. 'Kijk maar eens naar die prachtig glanzende glazen persbuizen, waarin het wonder zich zo dadelijk zal voltrekken. Vervult het jullie niet met dankbaarheid dat jullie deel mogen uitmaken van dit proces? Dat jullie ons de jeugd

teruggeven, die wij kwijtgeraakt waren?' 'U-u, u bent een vuile dief,' stotterde Yannick. 'Een vieze, smerige smiecht. Een rottige, stinkende, zwerende...' Hij was helemaal rood aangelopen. Hij wist niet meer wat hij zei van woede. 'Bandiet, rover, schurk, ploert, nephoofd, eikel...' Meneer Riller glimlachte alleen maar. De glimlach van een haai voordat hij toehapt. 'Bek dicht, jongen, of ik bijt persoonlijk jouw kop eraf. Jij moet nodig gekalmeerd worden. Daarom zal ik je even laten zien hoe het in zijn werk gaat. Dan weet je precies wat er met je gebeurt, als je in de persbuis staat.' Hij strekte zijn arm uit, zonder om te kijken. 'Sinaasappel!' Ogenblikkelijk haalde een van de andere schoolhoofden een sinaasappel tevoorschijn en legde die in de hand van de directeur. Hij liep naar een van de manshoge glazen kokers en deed aan de achterkant een deur open. 'Kijk! Deze persbuis is leeg. Ik leg de sinaasappel op de ronde plaat op de bodem. Dan sluit ik het deurtje.' Hij deed wat hij zei en keek naar de vader van Ernesto. 'Trottelt, wil jij even de bediening demonstreren?' De boef grinnikte en liep naar een toetsenbord dat in de

muur bevestigd was. 'Vervolgens is het heel simpel. Op dit toetsenbord hebben alle persbuisen een nummer. De sinaasappel zit in persbuis nummer 19. De heer Trottet drukt op toets 19, vervolgens op *enter* en zie wat er gebeurt...' Trottet drukte de toetsen in. Er klonk een gierend geluid. Meteen kwam er beweging in de ijzeren arm boven koker 19. Langzaam vulde de koker zich met witte stoom. De metalen schijf werd de lucht in getild, toen drukte de arm de schijf omlaag, de koker in. Met grote kracht daalde de schijf neer in de stoom. Met dezelfde snelheid kwam hij weer tevoorschijn, schoot terug omhoog en bleef doodstil boven de koker hangen. De glazen deur sprong vanzelf open en stoom dreef in grillige wolken naar buiten. Op de bodem van de persbuis lag alleen een superplatte sinaasappelschil. Uit het afvoerpijpje van de koker stroomde een gele vloeistof naar de lopende band, in een blikje dat daar klaarstond. Meneer Riller pakte het blikje op en hield het in de lucht. Toen draaide hij het om, zodat het sap op de vloer spetterde. De streepjesboeven die de deuren bewaakten, gromden goedkeurend.

'Zo werkt het dus. Op precies dezelfde manier worden de sappen uit de kinderen geperst.' Riller stak zijn hand in persbuis 19 en haalde er de schil van de sinaasappel uit. Die hield hij vlak voor de bleke neuzen van Yannick en Jason. 'Jullie hoeven niet zo bezorgd te kijken, hoor. Het gaat net zo snel als bij de sinaasappel. Voordat je het weet, is het voorbij. En je ziet dat we alles er uithalen wat erin zit. Kijk maar naar deze schil. Zo droog als een herfstblad. Er zit geen druppeltje vocht meer in. Niets gaat verloren. Zo dadelijk is er van jullie ook alleen nog maar zo'n schilletje over.' 'Wel sodeju!' vloekte opeens vader Trottel. 'Nou is dat jong alweer pleite. Ik heb hem toch een flinke dosis sufdrugs gegeven. Waar is hij gebleven?' Hij had gelijk. Ernesto was weg.

Steekje los?

'Wat afschuwelijk!' Meester Mees en Anouk stonden boven op een ijzeren platform, verstopt achter een verwarmingsketel. Ze keken omlaag in de hal naar de schoolhoofden en de kinderen. Door het gestamp van de machines hadden ze niet elk woord verstaan.

Maar wel de belangrijkste: uitpersen, kinderen, eeuwig jong. En na de demonstratie met de sinaasappel had Meester Mees de bedoeling van Riller begrepen. Zijn gezicht was bleek van verontwaardiging. 'Nu snap ik waar ze het in de directeurskamer over hadden! Dit is vreselijk! Ik wil niet dat mijn kinderen in persbuizen uitgeperst worden om daarna te worden opgedronken door vieze oude mannetjes, die eruitzien als studentjes.' Anouk was net zo bleek als de meester. Toen Yannick en Jason door vader Trottet meegenomen waren, hadden zij zich nog net op tijd achter de toegangsdeur kunnen verstoppen. Anouk kon nog steeds niet geloven dat Ernesto haar vrienden verraden had. 'Als ik dat Trottetjong te pakken krijg, dan knijp ik hem fijn,' fluisterde ze. 'En wij zijn juist altijd aardig voor hem geweest. Zelfs Yannick.' 'Hij kan er niets aan doen,' zei Meester Mees. 'Het komt door die sufdrugs die ze hem gegeven hebben. Daardoor ziet hij rare dingen.' Op dat moment kwam Ernesto de ijzeren trap op. Hij schommelde en waggelde terwijl hij dichterbij kwam. Hij scheen hen niet te zien en liep als een slaapwandelaar langs hen heen.

Zijn ogen hadden een starende blik. 'Jij!' Met een kreet sprong Anouk naar voren. 'Waarom heb jij...' Maar Meester Mees greep Ernesto snel beet en trok hem achter de verwarmingsketel. Ernesto sperde zijn ogen wijdopen.

'Nie-niet sla-laan!' zei hij met verstikte stem. 'Nie-niet sla-laan, ik zal ge-gehoorzaam zijn.' Hij kneep zijn ogen stijf dicht. Op slag was Anouk haar woede vergeten.

'Ach, jongen toch. Wat hebben ze jou aangedaan!' zei de meester. Hij sloeg zijn armen om Ernesto heen en wiegde hem zachtjes heen en weer. Er kwam een glimlach op Ernesto's gezicht. Hij stak zijn duim in zijn mond. 'Ik ben Ernesto,' zei hij slaperig. 'Ernesto is m-mijn na-naam. E-Ernesto, E-Ernesto, Ernesto.' 'Meester, er gaat iets gebeuren beneden. Kijk dan!' Anouk wees over de reling. De schoolhoofden liepen druk gebarend in het rond en intussen keken ze steeds op hun horloges. Trottelliep woedend de naam van zijn zoon. 'Laat maar!' riep meneer Riller opeens. 'We hebben nu toch twee nieuwe kinderen. Dat moet genoeg zijn. De tijd dringt! We hebben geen tijd meer om de hele hal te

doorzoeken. Jouw zoon kunnen we bewaren voor de volgende keer, Trottell.' Riller wees naar twee van de streepjesboeven. 'Jullie daar, stop deze twee nieuwelingen in een persbuis. Geen tijd meer voor sufdrugs. We gaan beginnen met het proces.' De boeven grepen Jason en Yannick beet en duwden hen naar een lege koker. Anouk hoorde Jason en Yannick boos schreeuwen. Zij klemde haar handen zo hard om de reling dat haar knokkels spierwit werden. 'Jason!' fluisterde ze. De boeven openden de kokers en duwden Yannick en Jason naar binnen. Anouk draaide zich om. 'Meester, doe iets! Ze zitten al in de persbuizen.' Meester Mees dacht koortsachtig na. Hij drukte zijn handen tegen de zijanten van zijn hoofd. Langzaam klaarde zijn gezicht op. 'Ik heb een idee. Ik weet niet of het zal werken, maar als Yannick gelijk heeft, is dat misschien onze enige redding.' 'Yannick gelijk? Wat bedoelt u?' 'Als hij gelijk heeft over de voetstappen in de tuin van Ernesto.' Anouk keek de meester aan. Meester Mees greep Ernesto stevig bij zijn schouders. Het leek of er mist door Ernesto's ogen dreef. 'Ernesto, hoor je mij?' Ernesto knikte traag en glimlachte. 'Ik

b-ben Ernesto. Ernesto b-ben ik.' 'Dat klopt, Ernesto. En ik ben Meester Mees. Jouw meester van groep 7. Ik wil graag dat je iets voor mij doet, Ernesto.'

Ernesto knikte weer. Beneden in de hal liep meneer Riller naar de wand met het toetsenbord. 'Let op, collega's. Ik zal nu de codes intoetsen. Daarna druk ik op *enter* en dan zullen alle persbuizen tegelijk hun taak uitvoeren.' Riller trok aan een handel en plotseling kwam de lopende band in beweging. Honderden lege Ejon-blikjes schoven op de band door de hal, klaar om het sap uit de persbuizen op te vangen. 'Meester..' jammerde Anouk. Maar de meester hoorde haar niet. Hij hield Ernesto stevig vast en keek hem strak aan. 'Luister, Ernesto. Ik wil dat jij je fantasie gebruikt. Dat doe je toch graag?' Ernesto knikte slaperig. 'Mooi zo. Dan wil ik dat je...' Meester Mees boog naar voren en fluisterde iets in Ernesto's oor. Ernesto sloot zijn ogen en kreunde zachtjes. Zijn hoofd deinde heen en weer. Plotseling klonk achter hen een zachte kuch en een harde grom.

Ruige hap

Meester Mees en Anouk keken geschrokken om. Achter hen stond de portier met de strijkijzerkaak. Naast hem zat de hond Barks. Allebei hadden ze een gevaarlijke grijns op hun smoel. 'Eh, meneer, ik hebbet even nagekeken, ik,' zei Strijkijzer. 'En het klopt niet. Het wachtwoord niet.' Langzaam rolde hij zijn mouwen op. Hij had ontzaglijke spierballen met tattoos van roze hartjes. 'Nee?' vroeg Meester Mees met een piepstem. 'Nee, het wachtwoord is niet *pruimensap*. Het is 'ruige hap'. Dat wazzik even vergeten, even. Dom, nietwaar?' Meester Mees knikte. Hij keek naar Ernesto, die nog steeds heen en weer zat te deinen. 'Dat was inderdaad dom van jou!'

Strijkijzer zette een stap naar voren. 'En vannu net-zogoed ook, meneer. U wist het dus ook niet ook!' Hij stapte naar voren, legde een loodzware hand in de nek van Meester Mees en tilde hem als een veertje van de grond. 'En dus, meneer, bennu in overtreding, bennu een indringer, dus, meneer.'

Meester Mees spartelde met zijn voeten, die de grond niet meer raakten. Anouk stond stil als

een stenen beeld en durfde zich niet te verroeren. De hond Barks keek haar aan met gemene, kleine oogjes. Hij zag eruit alsof hij bij één verkeerde beweging zou toehappen. Van ongeduld kwijlde hij op haar schoenen. Strijkijzer stak een zilveren fluitje in zijn mond en blies er keihard op. Het was een schrill, snerpend geluid. Beneden in de hal keek iedereen omhoog. Strijkijzer hield Meester Mees met twee handen voor zich in de lucht. Het gezicht van meneer Riller werd knalrood. 'Mees!' schreeuwde hij. 'Wat doe jij hier. Vuile spion. Gemene gluurder! Stiekeme sluiper. Breng hem hier.' Het volgende moment stormden een wirwar van streepjes de ijzeren trap op. Vader Trottel en een handvol streepjesboeven sprongen op het platform. 'Ah, geef maar hier, portier!' riep Trottel. 'Nog meer welkom bezoek. Dat komt fijn uit. Breng ze maar naar beneden. Er is nog plaats in de persbuisen.' De streepjesboeven namen Meester Mees over van Strijkijzer. De hond en zijn baas verlieten de hal. 'Jij ook, sufkop.' Vader Trottel gaf Ernesto opnieuw een mep tegen zijn achterhoofd. Ernesto's hoofd knakte

naar voren. Woede schoot als een bliksemflits door zijn ogen. Maar Trottet daalde de trap al af en merkte niets. Langzaam liep Ernesto achter hem aan. Meneer Riller keek trillend van woede naar Meester Mees en Anouk. Twee boeven hielden hen vast in een knellende greep, zodat ze nauwelijks adem kregen. 'Zo, Mees. Dus jij dacht dat jij hier zomaar even kon binnenwandelen om je neus in zaken te steken die jou niet aangaan.' Meester Mees rochelde. Zijn hals zat in de bankschroef armklem van de streepjesboef. 'Mijn kinderen zijn mijn zaken!' fluisterde hij met afgeknepen stem. Meneer Riller bracht zijn lelijke bulldoggezicht vlak voor het gezicht van Meester Mees. Hij knipoogde. 'Je hebt gelijk. Alles wat jouw kinderen aangaat, gaat jou ook aan. Goed, jij je zin.' Hij draaide zich om naar Trottet. 'Stop die bemoeial ook in een persbuis. Dan zijn we meteen van hem af. Maar zorg dat zijn sappen niet in de blikjes komen. Dat is gewoon afval.'

Twee streepjesboeven sleepten Anouk en de meester naar de persbuizen en openden buis nummer 19 en 20. 'Ernesto, jij ook! Bij dat meisje in de buis,' beval vader Trottet en hij

wees naar Anouk. Ernesto bleef roerloos staan. 'Ben je doof? In de buis, zeg ik!' Vader Trottel greep Ernesto in zijn nek en duwde hem naar de opening. Op dat moment gaf Meester Mees de streepjesboef die hem vasthield een schop. Het was geen zacht schopje, het was een schop waarin alle woede die de meester voelde, was samengebald. De punt van zijn schoen plantte zich precies in de enkel van de boef. 'Aii!' gilde de boef. Hij keek scheel van pijn en begon op één been in het rond te dansen terwijl hij zijn andere been vasthield bij de enkel. 'Gossie, dat was een goeie,' zei de meester verbaasd. Hij draaide zich om naar de andere boef die bezig was Anouk in de buis te duwen. 'Dat moet ik nog eens proberen.' 'Niet doen,' dreigde de streepjesboef, terwijl hij Anouk in bedwang probeerde te houden. 'Toch wel,' zei Meester Mees. Hij haalde uit met zijn rechtervoet. 'Hoewel, eigenlijk mag ik dit soort dingen niet doen van het Geheime Uitzendbureau Voor Meesters En Juffen.' 'Ik doe het wel, mees!' riep Anouk. Met een luide oorlogskreet trapte zij de boef hard tegen zijn enkel. Hij schreeuwde van woede en pijn en liet Anouk

los. 'Raak!' juichte Anouk. Aangemoedigd door dit succes trapte ze hem ook nog vlug tegen zijn andere enkel. De boef loeide als een gillende keukenmeid. Hij begon op een been te hinken, greep naar zijn rechter enkel, toen naar zijn linker en viel vervolgens om. 'Gaaf, meester,' riep Anouk. 'We schoppen alle boeven verrot en bevrijden onze klas.' 'Goed idee,' zei Meester Mees. 'Maar eerst Ernesto.' Hij holde naar Trottell die juist bezig was Ernesto hardhandig in een buis te duwen. 'Wel verdraaid. Trottell, grijp die Mees onmiddellijk. Het proces moet beginnen!' schreeuwde meneer Riller. Hij stond bij het toetsenbord. Zijn hand zweefde boven de *enter*-toets om het persproces op gang te brengen. De machines in de hal stampten en de leidingen borrelden ongeduldig. Trottell liet Ernesto los en draaide zich om naar Meester Mees. 'Schurk!' riep de meester en trapte Trottell loeihard tegen zijn scheenbeen. 'Deze is voor jou, in naam van Ernesto!' 'Aaah!' krijste Trottell. 'Alweer raak!' juichte Anouk. 'U bent een kei in schoppen!' Meneer Riller raakte uitzinnig van woede. 'Grijp die twee, stelletje slapjanussen! Er is nu geen

tijd voor geintjes.' Het volgende moment stortten de vijf schoolhoofden en een stuk of tien streepjesboeven zich op Anouk en Meester Mees. Het was een kluwen van maaiende en trappelende armen en benen. Ze waren met zovelen dat de boeven en de schoolhoofden helemaal in de war raakten en in plaats van Anouk en de meester elkaar grepen en knepen en krabden. Iedereen lag op de grond. Alleen Ernesto stond daar met een glimlach op zijn gezicht. Hij keek naar een onzichtbare verte en zag dingen die niemand anders kon zien. 'Da-daar ku-komt hij!' riep hij plotseling. 'Daar ku-komt hij, mu-meester! En i-ik heb hu-hem heel gr-groot ge-gemaakt!' De hond Barks stormde de hal in. Achter hem holde Strijkijzer de ijzeren trap af, alsof de duivel hem op de hielen zat. Hij was lijkbalek en hijgde even hard als de hond. Bibberend hield hij stil voor meneer Riller. 'Meneer de dirkteur... HELP! Meneer Riller stond nog steeds met zijn hand boven de *enter-toets*. 'Wat nu weer!' brulde hij. Strijkijzer wees naar boven, naar het ijzeren platform met de deur. 'Hij-Hij weet het wachtwoord niet,' riep hij. 'Maar ik kon hem

niet tegenhouden niet, want hij is heel veel te groot...' Er klonk gebonk en gegrom. De streepjesboeven en de schoolhoofden staakten plotseling hun gevecht. Meester Mees en Anouk kropen onder de hoop verstrengelde ledematen uit zonder dat iemand het merkte. 'Wie?' schreeuwde Riller. 'Waar heb je het over, man?!' 'Over hem, die, dat, daar...,' fluisterde Strijkijzer en hij wees naar boven. Er verscheen een barst in de muur naast de deur op het ijzeren platform. Verschrikt keek meneer Riller om. Zijn arm viel slap langs zijn lichaam. Zijn mond zakte open. De scheur groeide en groeide. En door die scheur kwam een voet naar binnen. Een reusachtige voet met drie tenen...

Stop!

'Yes!' riep Meester Mees. 'Mijn plannetje is gelukt. Ernesto heeft het geflikt.' 'Wat?' vroeg Anouk. Zij zag de kolossale voet, maar zij begreep niet meteen wat er aan de hand was. 'Kijk dan! De Grijpgrip! Ernesto heeft hem gefantaseerd. Opgeroepen. Dat had ik hem ingefluisterd. Onder invloed van de sufdrugs is

zijn fantasie nog groter en sterker dan normaal. Het is fantastisch!' 'Maar, waarom?' fluisterde Anouk. 'Bent u gek geworden, of zo? Die boeven zijn al erg genoeg. Waarom ook nog eens die Grijpgrip erbij halen? Zo dadelijk grijpt hij ons.' 'Paniek, Anouk. Dat is het enige wat ons nu nog kan redden. En reken maar dat we paniek krijgen.' De scheuren in de muur werden razendsnel groter. Een reusachtige klauw met drie vingers stompde een stuk kalk eruit. De Grijpgrip stak zijn hoofd door de opening, keek links, rechts en gromde. Daarna kwamen zijn schouders, dan zijn massieve romp en zijn andere been. Hij droeg een blauwe tuinbroek en hij had een dikke groene staart die heen en weer zwiepte.

Grommend stond de Grijpgrip op het ijzeren platform. Een snuivend, stampend monster met een neus als een snavel en een lang gezicht waarvan de linkerhelft op meneer Riller leek en de rechterhelft op vader Trottel. De Grijpgrip had maar één oog om mee te zien. Het andere oog was een spookachtige witte bol. Zo had Ernesto hem gefantaseerd. Het was het afschuwelijkste monster dat hij zich kon

voorstellen. 'Ontzettend, wat een lelijkheid,' fluisterde meneer Riller. Hij stond als verstijfd bij het toetsenbord. 'Wat een misbaksel,' huiverde Trottel. 'Nog nooit zo'n lelijke kop gezien! Vooral die rechterhelft.' Ook de streepjesboeven en de schoolhoofden schreeuwden van ontzetting toen het grote monster met één sprong beneden in de hal stond. De vloer dreunde toen hij neerkwam. Gillend renden de boeven en de schoolhoofden alle kanten op en ze verstopten zich achter een berg opgestapelde Ejon-kratten. Snuivend bewoog de Grijpgrip zijn kop van links naar rechts. Meester Mees kroop met Anouk vlug weg achter de lopende band. 'Heel stil zijn, Anouk,' fluisterde de meester. 'Als we niet bewegen, ziet hij ons niet. Waar is Ernesto, trouwens?' Anouk wist het ook niet. Ernesto was weer eens verdwenen. Intussen keek de Grijpgrip nieuwsgierig naar de persbuizen. Achter het dikke glas waren de gezichten van de kinderen een beetje vervormd zichtbaar. 'Hmrg?' gromde hij. Hij bracht zijn gezicht omlaag vlak voor een van de buizen. Jana zat in de buis. Haar ogen waren half dicht. Ze was

nog versuft door de sufdrugs. Maar langzaam gingen haar ogen open. Ze keek recht in het blinde, melkwitte oog van de Grijpgrip. Jana drukte haar handen tegen de zijkanten van haar hoofd. Haar mond ging open in een geluidloze schreeuw. De Grijpgrip keek likkebaardend naar haar. Een blij lach verscheen op zijn gezicht en hij likte langs zijn lippen. Kinderen in glazen buizen! Zomaar voor het grijpen, alsof het een supermarkt was. Dat moest een feest worden. Hij tilde zijn been op en trapte met zijn drieteniige voet tegen de persbuis. Dat viel tegen. De persbuis was gemaakt van oersterk, onbreekbaar glas. Meneer Riller had het helemaal uit Amerika laten komen. Het was bestand tegen aardbevingen, vulkaanuitbarstingen, raketaanvallen en goedgekeurd door de Vereniging van Huisvrouwen.

Jana schrok wel vreselijk en gilde opnieuw onhoorbaar, maar ze was veilig. De Grijpgrip schuifelde verder met een boze rimpel op zijn voorhoofd. Hij tilde zijn been opnieuw op en stampte tegen de persbuis naast die van Jana. Daar zat lange Arnold in. Maar ook zijn buis gaf

geen millimeter mee. De Grijpgrip begon te koken van woede. Flessen vol kinderen zomaar voor het grijpen! En toch kon hij er niet bij. Hij stampte met zijn voeten tegen de buis van Hassan. Hij zwiepte met zijn staart tegen de buizen van Jana, Arnold en Jason. De slagen klonken als keiharde knallen in de hal. Van woede zette hij zijn tanden in de persbuis waarin Yannick opgesloten zat. Maar zelfs dat hielp niet. Er kwam nog geen krasje op het glas. Hijgend ging de Grijpgrip op de lopende band zitten. Die liep onmiddellijk vast en stond stil. Hij veegde alle blikjes eraf met zijn staart en loerde nijdig rond in de hal. Bijna vlak onder zijn neus, zo ongeveer tussen zijn knieën zaten Meester Mees en Anouk muisstil achter de lopende band.

De Grijpgrip trommelde met twee vuisten op zijn borstkas, alsof hij King Kong was. Zijn maag rommelde, zijn kiezen knarsten op elkaar. In elk geval wilde hij iets naar binnen werken, iets vermalen tussen zijn kolossale tanden. De meester en Anouk verroerden zich niet, ze ademden zelfs bijna niet. Een paar schoolhoofden hielden het niet meer uit. Ze

hadden nog nooit zo'n vreselijk monster gezien. Ze geloofden niet eens dat het echt bestond, maar toch wilden ze weg van hier. Ze probeerden op hun buik naar de uitgang te kruipen. 'Terug jullie!' snauwde Riller. 'Zodadelijk ziet dat gedrocht ons en wie weet wat er dan gebeurt...' De Grijpgrip draaide zijn kop. 'Huh?' gromde hij en ging nieuwsgierig rechtop staan. Langzaam begon hij door de hal te lopen, grommend en snuivend. Hij gooide kratten vol lege blikjes om met zijn staart en trok stroomdraden los die langs het plafond bengelden, zodat blauwe vonken boven zijn hoofd sproeiden. Hij bleef even staan, keek er vol verbazing naar en probeerde wat vonkjes te vangen met zijn tong. 'Meneer Riller, dat grote monster komt onze kant op,' fluisterde Trottell. 'Dat zie ik ook wel, sukkel,' gromde Riller. 'Wij moeten onszelf in veiligheid brengen.' 'Hoe dan?' Langzaam liep de Grijpgrip verder. Hij trok een paar leidingen los, waardoor een borrelende vloeistof op zijn voeten spetterde. Even giechelde hij. Maar niet lang. Hij loerde met zijn ene oog in het rond. Soms bleef hij even staan en keek hij onderzoekend rond in de

hal. Dan snoof hij diep alsof hij probeerde iets te ruiken. Meneer Riller keek Trottell en de portier aan. 'Als je opgelet hebt, dan weet je dat er maar één plek is waar we veilig zijn.' 'Waar dan, meneer de dirkteur?' fluisterde Strijkijzer. Hij hield zich angstig vast aan de hond Barks. 'In de persbuizen, sukkel. Die zijn onbreekbaar en onverwoestbaar.' 'Maar daar zitten die kinderen al in,' zei Trottell. 'Daar kunnen wij niet meer bij.' Meneer Riller sloeg zijn ogen even op naar het plafond. Hij keek naar de streepjesboeven en de schoolhoofden. 'Dat weet ik ook wel,' snauwde hij. 'Dus wat moeten wij doen?' Trottell zei even niets. Toen drong het tot hem door wat de directeur bedoelde. 'Oh, u bedoelt...' Riller knikte. 'Wij moeten heel snel handelen. Ik tel tot drie en dan hollen wij naar de buizen. Heeft iedereen het begrepen?' De schoolhoofden en de boeven knikten met bibberende, bleke gezichten. 'Eh, en Ernesto?' vroeg vader Trottell. 'Die zijn we toch alweer kwijt. Als we geluk hebben, ziet dat monster hem misschien,' zei Riller. 'Dat leidt mooi de aandacht van ons af.' Trottell keek de directeur aan, trok een wenkbrauw op en

glimlachte toen. 'Das waar. Slim van u.' 'Oké. Op mijn teken gaan we rennen. En opschieten, want die lelijkerd heeft ons zo in de smiezen. Een, twee, drie. Rennen!' Meester Mees en Anouk hielden zich doodstil op hun plekje achter de lopende band. Opeens zagen ze hoe meneer Riller en de anderen uit hun schuilplaats tevoorschijn kwamen en keihard naar voren holden. Zes schoolhoofden, tien streepjesboeven, Strijkijzer en de hond Barks. De Grijpgrip draaide onmiddellijk zijn hoofd om en gromde. De schurken stormden op de persbuizen af, liepen eromheen en maakten de deurtjes aan de achterkant open. 'O, o, dit gaat fout,' mompelde meester Mees. 'Dit was niet mijn bedoeling.' Hij begreep opeens wat Riller en zijn bende van plan waren. Anouk keek de meester angstig aan. 'Wat is er dan? Wat gaan ze doen?' Meester Mees wees naar Riller, die Yannick uit de persbuis trok, hem hard de hal in duwde en toen zelf in de buis stapte. 'Kijk maar. Ze brengen zichzelf in veiligheid en gooien mijn groep voor de leeuwen. Voor de Grijpgrip, bedoel ik. Als hij de kinderen ziet, zal hij hen allemaal vangen voor in zijn ontbijt en

zijn lunch en zijn avondeten. Waarschijnlijk eet hij er al een paar hier ter plekke op.' 'Maar dat is vreselijk, meester,' fluisterde Anouk. 'Dat mogen wij niet laten gebeuren!' Razendsnel trokken de schoolhoofden en de boeven de kinderen uit de persbuizen. Ze smeten hen gewoon neer alsof het meelzakken waren. Daarna stapten ze er zelf in en trokken de glazen deuren achter zich dicht. Als laatste sleurde Strijkijzer Jana uit haar persbuis, stapte erin en trok de deur dicht. De hond Barks bleef alleen achter. Hij begon hard te blaffen, maar zijn baasje dacht alleen aan zijn eigen hachie. De kinderen die nog steeds wat suf waren van de sufdrugs, tolden op hun benen. Sommigen vielen gewoon om en rolden over de grond. De Grijpgrip draaide zich nu helemaal om. Hij zag ineens een grote groep kinderen, zomaar voor het grijpen. De droom van elke Grijpgrip. Ze probeerden niet eens weg te rennen. Ze zagen hem zelfs niet. Ze waggelden wat rond als dronken eenden. Hij hoefde hen maar met twee armen op te scheppen en mee te nemen. 'Mroah!' gromde de Grijpgrip. Een blijde grijns, van oor tot oor, verscheen op zijn gezicht. Zijn

staart zwiepte van opwinding twee keer zo snel heen en weer. Toen liep hij met bonkende voetstappen op de kinderen af. Hij spreidde zijn armen en knorde van plezier. 'Komh maarh hierh, lekkhereh kindehrtjehs.' Zijn stem knarste als een deur met reumatiek. Opeens sprong er iemand voor hem op het pad. Het was Anouk. Ze keek de Grijpgrip stoer aan en stak haar hand op alsof ze van de verkeerspolitie was. 'Stop!'

Angstzweet

'Huh?' gromde de Grijpgrip, verbaasd dat er zomaar een kind naar hem toe kwam. Een cadeautje. Gratis. Om voor niks in te bijten. Hij lette niet meer op wat er verder in de hal nog gebeurde. Het water liep uit zijn mond en droop over zijn kin. Anouk stond doodstil voor de blote voeten van de Grijpgrip. Haar hand opgeheven in een stopteken. Aarzelend keek ze omhoog. In zijn neusgaten zag ze een oerwoud van neusharen. Zijn blinde witte oog zweefde boven haar als een volle maan. De Grijpgrip likte langs zijn lippen. Een groot, roze laken zwabberde uit zijn mond. Anouk slikte en

begon opeens te bibberen. 'Huh, huh,' grijnsde de Grijpgrip. Hij rook haar angst en dat maakte dit hapje extra aantrekkelijk. Angstzweet was zijn favoriete dipsausje. Hij opende zijn grijpklaauw om Anouk op te pakken. 'Eh, Kuala Lumpur is de hoofdstad van Maleisië!' gilde Anouk opeens. Die wijsheid had ze niet op school geleerd. Ze had het een keer ergens gelezen en het daarna onthouden omdat ze Kuala Lumpur zo'n mooie naam vond. Het was ook het geleerdste wat ze op dit moment kon bedenken. In elk geval had het een verbluffend effect. Het leek wel of de Grijpgrip bevroor. Zijn grijpklaauw hing doodstil in de lucht. Er kwam een vreemde uitdrukking op zijn gezicht. Verbazing vermengd met een vleugje droefenis. 'Vermenigvuldiging!' riep Anouk. 'Dertien keer vijftig is...' Ai! Daar was ze een beetje overmoedig geworden. Rekenen was niet haar sterkste kant. Opeens dansten er een heleboel cijfertjes voor haar ogen, maar de uitkomst van de som zat er niet bij. Stond Jason maar hier naast haar. Die was een kei in rekenen. De Grijpgrip merkte haar aarzeling. Onmiddellijk kwam er nieuw leven in hem. 'Hah, hah. Ihs

dath allehs wath je weeth?' Anouk keek angstig achterom. 'Meester,' fluisterde zij. Maar de meester was bezig met zijn kinderen en rende van de een naar de ander. De schoolhoofden en de streepjesboeven zaten intussen veilig in de persbuizen. Achter hun glazen muren lachten ze de meester en de kinderen uit. Mees lette niet op hen. Hij probeerde zijn kinderen stuk voor stuk wakker te schudden en rechtop te zetten. De hond Barks zat zielig te janken, omdat zijn baas hem in de steek gelaten had. Met zijn staart tussen zijn poten schuifelde hij voorzichtig op zijn buik naar de kinderen. De meester aaide hem even over zijn kop. 'Vooruit dan, blijf jij maar bij ons. Alles is vergeten en vergeven.' De hond jankte opnieuw, nu van blijdschap. Hij week niet meer van de zijde van Meester Mees. De Grijpgrip rekte zich uit, trommelde op zijn borstkas, zoog lucht naar binnen en blies Anouk toen gewoon omver. Ze viel achterover, rolde als een veertje door de hal en kwam tot stilstand midden tussen de meester en haar klasgenoten. Met twee passen was de Grijpgrip bij hen. Stoom kwam uit zijn neusgaten. 'Zwaartekracht!' riep de meester.

'Dat is de aantrekkingskracht van de aarde. Daarom valt de appel niet ver van de boom.' Maar zo makkelijk liet de Grijpgrip zich niet meer verrassen. Hij knipperde even met zijn ogen en greep Meester Mees beet. Zijn grijpklaauw sloot zich om de ribbenkast van de meester en hij kneep. Mees liet een zachte kreet horen toen alle lucht uit hem geperst werd. 'Meester!' gilde Anouk.

Kennis

De hond Barks aarzelde geen moment. Zijn nieuwe vriend was in gevaar. Hij sprong op de Grijpgrip af en zette zijn tanden in de klauw die Meester Mees vasthield.

De Grijpgrip gromde, greep de hond in zijn nekvel en smiet hem door de hal. Het dier viel neer tussen een hoop Ejon-kratten en bleef versuft liggen. De Grijpgrip schudde Meester Mees boos heen en weer. 'Laat hem los, engerd!' schreeuwde Anouk, maar dat maakte geen enkele indruk. De Grijpgrip lachte alleen maar en knipoogde naar haar, alsof ze iets liefs gezegd had. Even was Anouk de kluts kwijt en wist ze niet meer wat ze moest doen. Plotseling

kwam Yannick waggelend op zijn benen naast haar staan. 'Schelden helpt niet!' mompelde hij. 'Feiten. Saaie leerstof uit boekjes.' 'Oh ja. Eh, eh, een minuut telt zestig seconden,' riep Anouk met een angstig gezicht. Ze wist zo gauw niets anders te bedenken. 'In een uur gaan zestig minuten. Dat zijn bij elkaar. 'Drieduizend zeshonderd seconden,' zei een stem achter haar. De Grijpgrip kreunde, zijn greep verslapte en hij liet Meester Mees los. De meester viel slap op de grond. Anouk keek om. 'Jason!' riep ze blij. 'Ik...' Maar de Grijpgrip richtte zich alweer op. Hij brulde en balde zijn hand en zijn grijpklaauw tot vuisten. Anouk, kijk uit!' riep Jason. Hij greep Anouk beet en trok haar naar achteren. De klauw van de Grijpgrip dreunde op de grond, precies op de plek waar Anouk gestaan had. Er verscheen een barst in de vloer. Jason stak zijn vuist op. 'Nu zul je het krijgen, bullebak.' Hij haalde een keer diep adem. 'Ons zonnestelsel heeft negen planeten!' riep hij. 'De aarde is de derde planeet vanaf de zon. Het kookpunt van water is honderd graden. Het wijfje van de Gewone Pad legt zesduizend eitjes. Landen met een landklimaat

hebben koude winters en hete zomers. Honderdduizend keer nul is nul!' Dat alles ratelde hij achter door elkaar zonder tussendoor naar adem te happen. Eén moment keek Anouk vol ongeloof naar Jason. Dat hij zoveel wist! Anouk smolt van bewondering. Maar de Grijpgrip deinsde terug, alsof hij een serie keiharde klappen op zijn gezicht gekregen had, gevolgd door een paar rammen tegen zijn borstkas. Yannick stapte naar voren en naast hem verschenen lange Arnold en Michiel. Ook Hassan en Esther kwamen erbij. Langzaam vormden alle kinderen samen één beschermend front voor de meester, die roerloos op de grond lag. Allemaal waren ze nog wat gammel en slapjes, maar ze begrepen goed wat er op het spel stond. 'Weet je wat de snelheid van het licht is, grijpeikel?' riep Michiel. Ik wel. Die is driehonderdduizend kilometer per uur. Wat zeg je daarvan?' De Grijpgrip kreunde opnieuw en vouwde zijn armen over zijn hoofd. 'Neeh, neeh. Niet doenh!' 'De Baltische Staten zijn Estland, Letland en Litouwen,' riep Esther. Allemaal begonnen ze door elkaar te schreeuwen. 'Bezittelijke voornaamwoorden:

mijn meester, onze meester, zijn meester, maar niet de jouwe, Gripje.' De kinderen werden steeds levendiger. Ze sprongen om de Grijpgrip heen en bestookten hem van alle kanten. 'De, het en een zijn de drie lidwoorden.' 'John Lennon is een van de Beatles, maar hij is doodgeschoten in 1980.' 'De Dnjepr is een Russische rivier.' 'Een hazelworm is een soort hagedis zonder poten.' 'Tien procent van zesenzeestig is zes komma zestig.' De Grijpgrip werd steeds witter, terwijl hij bekogeld werd met alle kennis die de kinderen op hem afvuurden. 'Een orkaan kan ontstaan wanneer zeewater warmer is dan zevenentwintig graden.' Het leek of hij verschrompelde. Zijn huid was nu vaalgrauw. Zijn armen hingen slap langs zijn lichaam. Zijn tuinbroek leek opeens te groot voor hem en zijn staart hing levenloos op de grond. Meester Mees knipperde met zijn ogen en probeerde overeind te komen. 'Wat...?' 'Sst, meester. Twaalf keer twaalf is honderd vierenveertig.' Ook de hond Barks was weer bij zijn positieven. Hij rende naar de meester en likte blij zijn gezicht. 'Dinosaurus komt uit het Grieks en betekent schrikhagedis,' zei Anouk

intussen. 'Papier wordt van bomen gemaakt,' voegde Jason eraan toe. Anouk was een en al bewondering. 'Wat weet jij toch veel, Jason!'

De Grijpgrip keek naar de kinderen en schudde zijn kop. Zijn gezicht was bleek. Met afhangende schouders draaide hij zich om. Wankelend zocht hij de uitgang, terwijl achter hem bijvoeglijke naamwoorden en breuken door de lucht vlogen. Zijn staart sleepte slap achter hem aan. Nog één keer keek hij om. Zijn gezicht straalde grote droefenis uit. Het leek ook of hij de kinderen verwijtend aankeek. Teleurgesteld. 'Jammerh, ik verliehs,' zei hij zwak. 'Ik ben zieligh. Kennihs ihs mij de baahs.'

Opeens verdween er een stuk van zijn hoofd, in de vorm van een halve maan. 'Kijk nou!' zei Anouk verbaasd. De helft van zijn gezicht dat op Trottell leek, was weg. Alsof een onzichtbare happer stukken uit de Grijpgrip hapte.

Niet doen, Ernesto!

Er kwamen vanzelf steeds meer gaten in de Grijpgrip terwijl hij weg strompelde. Hap! Een stuk van zijn dijbeen verdween in het niets.

Hap! Een oor loste zomaar op.

Hap! Weg neus. 'Als de maan precies tussen de aarde en de zon staat, krijg je een zonsverduistering,' schreeuwde Yannick hem na. Hap! Weer een gat erbij. 'De vervoeging van ruilen is: ruilen, ruilde, geruild en dus niet gerolen!' riep Hassan. Hap! De arm met de grijpklaauw verdween in het niets. De Grijpgrip strompelde voort met een half hoofd en een kanjer van een gat in zijn maag, waar je doorheen kon kijken. Licht viel van alle kanten dwars door hem heen. Desondanks liep hij gewoon verder, alsof hij niet voelde dat er stukken ontbraken. Jason wilde nog iets roepen, maar Anouk hield hem tegen. 'Zo is het wel genoeg!' Heel even voelde zij een steek van medelijden voor het grote wezen. Ook al had hij hen op willen eten, nu was hij volkomen weerloos. Voor de Grijpgrip de uitgang bereikte, was er niets meer van hem over. Zijn staart kronkelde nog even als een pootloze krokodil over de grond en spatte uit elkaar in stofdeeltjes, die heel even toverachtig glinsterden en toen oplosten. De kinderen barstten in gejuich uit. Allemaal waren ze weer

helder van geest. De opwinding had de laatste restjes sufdrugs uit hun lijf gejaagd. 'Meester, we hebben de Grijpgrip verslagen!' riep Jana. 'We hebben onze wapens gebruikt, zoals u het ons geleerd hebt.' Meester Mees ging overeind zitten. Hij knikte. 'Knap van jullie, jongens. Ik had het toch gezegd. Jullie kennis heeft de fantasie verslagen.' Anouk ging bij de meester staan en keek hem lang aan. 'U klinkt niet echt blij, meester.' Hij glimlachte even. 'Oh, maar ik ben hartstikke blij dat jullie allemaal heelhuids hier voor mij staan. Dat is het belangrijkste. En ik weet dat dit de enige redding was.' 'Maar?' 'Nou ja. Het is raar. Kennis heeft gewonnen, fantasie is verslagen. En eigenlijk vind ik dat een beetje, eh, tragisch. Noodzakelijk in dit geval, maar tragisch.' Hij sprong overeind en klopte het stof van zijn jas. 'Gelukkig kan fantasie weer opnieuw ontstaan, zolang er maar mensen met genoeg verb...'

Plotseling zweeg hij en keek hij om zich heen. 'Over Ernesto gesproken! Waar is hij gebleven? En waar zijn de schurken?' 'Ernesto zwerft ergens rond. En de boeven zitten nog steeds in de persbuisen,' zei Yannick. 'Ik geloof dat ze er

niet uit kunnen, want die deuren gaan van binnenuit niet open.'

Hij wees naar de buizen. Meneer Riller en de rest van de boevenbende bonkten met hun vuisten tegen de dikke glazen wanden van hun schuilplaats. Nu het gevaar geweken was, wilden ze eruit. Hun ogen keken woedend, hun monden stonden wijd open en riepen ongetwijfeld de vreselijkste en onfatsoenlijkste vloeken. Gelukkig kon niemand die horen. Meester Mees grijnsde. 'Dus die sufkoppen hebben zichzelf opgesloten. Kunnen ze mooi hier blijven tot de politie komt.' Hij keek naar de kinderen die gekke gezichten trokken en hun tong uitstaken tegen de figuren in de persbuizen. 'Heeft iemand Ernesto gezien, jongens?' Opeens klonk er een kreet vanaf de overkant van de hal. 'Mu-meester. K-kijk dan!' 'Oh, Ernesto. Ben je daar eindelijk. We waren je kwijt.' 'Ku-kijk dan, mu-meester!' Ernesto stond bij de wand met het toetsenbord en had zijn vinger op de *enter*-knop. Meester Mees liep snel naar hem toe. 'Wat doe je, Ernesto? Niet doen...' 'Jawel, meester,' zei Ernesto. De stotter was opeens uit zijn stem verdwenen. In zijn

ogen smeulde nog steeds woede. Hij klonk plotseling heel zelfverzekerd. 'Dit moet ik doen!' Toen drukte hij de *enter*-toets in.

Overleefd?

Een oorverdovend gierend geluid denderde door de hal, alsof er een vliegtuig opsteeg. 'Yes! Ik heb het gedaan!' riep Ernesto. 'Eindelijk!' De ijzeren stamparmen boven de persbuizen kwamen in beweging als roestige robots. Langzaam, met veel kabaal tilden ze de zware metalen schijven omhoog. Een kort moment keek Meester Mees naar dit indrukwekkende schouwspel. De ijzeren armen hadden hun hoogste punt bereikt. Van hieruit konden ze met volle kracht de metalen schijven omlaag drukken in de persbuizen. De buizen vulden zich al met stoom. De gezichten van Riller, van de schoolhoofden en van de boeven waren schimmen in de witte stoom. Het leek of ze om hulp schreeuwden. De ijzeren armen kwamen omlaag met steeds grotere snelheid en stampten de metalen schijven in de buizen. De meester kneep zijn ogen dicht. 'Het is gedaan met Riller en zijn kornuiten, kijk maar.' Uit de

afvoerpijpjes van de persbuizen stroomde een vieze bruine vloeistof op de lopende band. 'Dat is alles wat er van hen over is, vrees ik.' Plotseling trok Yannick aan zijn mouw. 'Toch niet, meester, kijk eens!' Zijn stem klonk vreemd. Hij wees. De ijzeren armen stonden weer in hun ruststand, hoog in de hal. De deuren van de buizen zwaaiden vanzelf open. Nu het persproces voorbij was ging bij elke buis de vergrendeling vanzelf open. Wolken stoom dreven door de openingen naar buiten. En uit die wolken stapten heel langzaam kleine, gedrongen gedaantes naar buiten. Het leken buitenaardse wezens die uit hun ruimteschip stapten. Half zo groot als de kinderen van groep 7 waren ze. Mager, stokoud en uitgedroogd. 'Lieve help, wie of wat zijn dat?' vroeg Anouk. 'Riller en de andere boeven,' zei Meester Mees met een schorre stem. 'Ze hebben de persbuizen overleefd...'

Dwergmummies

Riller en zijn bende hadden de persbuizen op een wonderlijke manier overleefd. Maar alle gestolen jeugdige sappen die zij in de loop van

de jaren gedronken hadden, waren uit hen geperst. Door het persproces waren de schoolhoofden en de streepjesboeven platgedrukt en omgetoverd in oeroude, verschrompelde dwergmummies.

'Mees!' brabbelde een van hen met gebarsten stem. Op kromme, wanstaltige benen wankelde hij op de meester af. Zijn hoofd was bijna zo plat als een fietszadel. Zijn gezicht was stokoud, gerimpeld, met ogen die uitpuilden als pingpongballen. De kinderen deinsden achteruit van afschuw. 'Riller!' zei Meester Mees met walging in zijn stem. 'Dus nu heb je je ware leeftijd in één klap terug!' 'Het is jouw schuld, Mees,' rochelde Riller. 'En van jouw rotkinderen. Jaren van hard werken hebben jullie verwoest. Ejon is naar de knoppen.' Hij kwam dichterbij en de andere figuren schuifelden achter hem aan. Hun gezichten hadden de donkere kleur van uitgedroogd leer. De directeur haalde reutelend adem. 'Jij bent een lastpak, Mees. Net als juf De Wilde. Maar die konden wij gelukkig nog uitschakelen.' 'Juf De Wilde? Die was toch in de kookpot van de kannibalen verdwenen?' 'Ja, natuurlijk!' grijnsde Riller. 'In

een kookpot van de Ejon-fabriek, zul je bedoelen. En dat gaat ook met jou gebeuren.' Meester Mees begreep dat het kookpotverhaal verzonnen was. Een vette leugen van Riller. Juf De Wilde was gewoon uitgeperst in de Ejon-fabriek! Waarschijnlijk had ook zij het schoolhoofdencomplot ontdekt. 'Jij gemene schoft!' Mees en de kinderen liepen langzaam achteruit. Ze werden ingesloten door de dwergmummies. Dat redden we niet, dacht de meester. Het is allemaal mijn schuld. Ik heb gefaald. Ik heb de kinderen niet kunnen beschermen. Het Geheime Uitzendbureau zal mij uitschrijven en wegsturen naar een vreselijke plek, ver van deze wereld. Als ik het overleef, tenminste. Op dat moment klonk er opeens een vreemd geluid in de hal: biep-biep-biep-biep-biep-biep.

Stof

Het geluid klonk steeds harder. Het kwam nu van alle kanten. Riller keek met ogen vol angst naar zijn horloge. Het was oersterk en had de persmachine ook overleefd. Net als Riller was het horloge wat platter geworden, maar het liep

nog steeds. En nu loeide het alarmsignaal, het teken dat het hoog tijd was voor een slokje Ejon. Precies hetzelfde was er aan de hand met de horloges van de schoolhoofden en de streepjesboeven. Overal klonk het alarmsignaal: biep-biep-biep-biep-biep-biep-biep.

Het effect was verbazingwekkend. De dwergmummies raakten onmiddellijk in paniek. Ze keken telkens op hun horloge en begonnen verdwaasd door de hal te lopen. Sommigen barstten in huilen uit, staken hun armen in de lucht, vielen op hun knieën. 'Ejon, Ejon!' riep Riller. Hij liet zich op de grond vallen voor de voeten van Meester Mees. 'Alsjeblieft, we hebben Ejon nodig. Nu!' Als een baby kroop de dwergmummie over de grond en hij klampte zich vast aan Mees zijn broekspijpen. Zijn uitpuilende ogen werden rood en vochtig, smekend. 'Mees, Meesje, geef mij Ejon, zorg voor een slokje, alsjeblieft, Meesje. Lieve Meesje. Stop gauw een paar van die akelige kinderen in de persbuizen. Het kan nog!' Walgend trapte Meester Mees de graaiende handen van de directeur van zich af. Een paar

dwergmummies raapten lege Ejon-blikjes op en probeerden ze uit te wringen boven hun mond. Maar er kwam geen druppel uit. De dwergmummie Trottel kroop met smekende stem op zijn knieën achter Ernesto aan. 'Help mij, zoon. Zoek eens gauw een blikje Ejon voor je oude pappie. Ik ben toch je vader...' Ernesto keek hem aan. Hij aarzelde even. Een gerimpelde hand greep zijn enkel. 'Doe wat ik zeg, mispunt,' gromde de dwergmummie. Ernesto aaide de hond Barks in zijn nek en fluisterde zonder te stotteren: 'Barks, pak hem!' De hond gromde dolgelukkig. Eindelijk mocht het! Ernesto was van nu af aan zijn beste vriend. Hij stortte zich op Trottel. Anouk holde rillend weg voor de dwergmummies die kronkelend over de grond naar haar toe kropen. Ze vluchtte naar Jason en verstopte zich achter zijn rug. 'Wat willen die engerds toch?' Jason krabde achter zijn rechteroor. 'Zij hebben dringend hun jeugdsapje nodig. Maar omdat ze ons niet hebben kunnen uitpersen, hebben ze geen nieuwe voorraad.' 'Oh, wat gebeurt er dan?' 'Volgens mij vallen ze uit elkaar,' zei Jason vrolijk. 'Kijk maar.' Hij had gelijk. De

dwergmummies zwegen opeens. Ze staarden allemaal glazig voor zich uit. Het werd doodstil in de hal. Riller klauwde zich nog steeds vast aan de broekspijp van Meester Mees. 'Help mij, Meesje,' fluisterde hij met gebroken stem. Maar toen gebeurde er iets wonderlijks met hem. Zijn gezicht verstrakte en zijn hele dwergenlijf verstijfde. Zijn huid verdorde razendsnel, viel in stukjes van hem af en verpulverde. Een bleek skelet kwam tevoorschijn. Maar dat zakte in elkaar, werd bros en vergruisde tot er slechts een hoopje stof overbleef. Hetzelfde gebeurde met de andere dwergmummies. Binnen enkele minuten lagen er overal in de hal alleen nog wat hoopjes stof. Dat was alles wat er van Riller en zijn schoolhoofden en boeven over was. De hond Barks snuffelde aan de hoop stof die van Strijkijzer was overgebleven, tilde zijn poot op en besproeide de resten van zijn ex-baas met een tevreden grijns op zijn bek. Sprakeloos staarden de leerlingen van groep 7 een poos naar de stille restanten van Riller en zijn kornuiten. 'Wauw! Das nog eens een onderwerp voor een werkstuk!' zei Yannick. 'Kinderuitpersers veranderen in stofhopen.' Alle

kinderen kwamen bij de meester staan. Ook Ernesto. Hij zag er een beetje bedrukt uit. Meester Mees gaf hem een bemoedigend klopje op zijn rug. 'Hoe voel jij je nou, maatje? Zonder jou hadden de boeven ons allemaal platgestampt en uitgeperst, Ernesto. Maar jij liet de Grijpgrip verschijnen. En daardoor liep alles anders. Jij was fantastisch!' Ernesto knikte en begon toen te huilen. De hond Barks kwam meteen naast hem zitten en likte de tranen van zijn gezicht. Meester Mees keek vol medelijden naar Ernesto. 'Het spijt me van je vader, Ernesto, maar..' Ernesto schudde heel hard zijn hoofd. 'Geeft niet. Die kerel was mijn vader niet eens. Dat heb ik hem zelf een keer horen zeggen tegen boevenbezoek. En eigenlijk heb ik dat altijd al geweten. Bovendien heb ik nu een hond. Die is veel liever.' Hij zweeg even, haalde zijn neus op en giechelde omdat de tong van de hond Barks zijn gezicht kietelde. Meester Mees glimlachte. 'Mooi. Dat was dat, kinderen. Pech voor Riller en alle andere boeven. Zij leefden op gestolen jeugd en daarvoor zijn ze nu gestraft. Volgens mij was Riller eigenlijk de echte Grijpgrip. Dus lekker

puh! Wij gaan nu snel terug naar school, want jullie ouders weten zich vast geen raad.' Nog een keer keken ze naar de hoopjes stof. Toen openden zij een grote deur die door een zware balk vergrendeld was. Onmiddellijk woei een koude wind langs hun enkels de hal in. De wind zoefde fluitend van plezier laag over de vloer en liet niets over van de stoffige resten van Riller en zijn schoolhoofdenbende. Meester Mees keek even naar een paar verdwaalde witte veertjes die eenzaam door de hal dwaalden. Hij glimlachte en trok de grote haldeur dicht.

Moeders

Verbaasd keken de moeders naar de gedeukte Ejon-vrachtwagen die met piepende banden de hoek om scheurde en half op de stoep voor de school tot stilstand kwam. Er stonden heel veel moeders voor de school en één vader. Het portier van de vrachtwagen ging open en Meester Mees sprong eruit. Na hem stapten Ernesto, Anouk en Jason uit de cabine. Meester Mees keek op zijn horloge. Bijna vier uur. Hij glimlachte. 'Ogenblikje, dames, heer. Ik weet dat u zich ongerust maakt. U had uw kinderen

al een uur geleden thuis verwacht, maar we zijn een beetje laat doordat er iets tussen kwam.' Hij maakte de vrachtwagen aan de achterkant open en Yannick stapte als eerste uit. Daarna volgde de rest van groep 7. De opluchting was duidelijk te lezen op de gezichten van de moeders en de vader. Ze begrepen niet wat er gebeurd was, maar ze zagen aan hun kinderen dat alles nu in orde was. De kinderen waren uitgelaten alsof ze terugkwamen van een schoolreisje. 'Ik denk dat u allemaal graag wat uitleg wilt,' zei Meester Mees. 'Uw kinderen zullen u alles vertellen.' 'Het was gaaf, ma,' riep Yannick. 'We hebben keigevaarlijke avonturen beleefd en het maar net overleefd!' 'En de meester heeft ons in de vrachtwagen hierheen gereden zonder rijbewijs,' zei Jana tegen haar moeder. 'Onderweg hebben we maar één lantaarnpaal omver gereden. Knap, hè!' Mees bloosde. 'Eén ding nog: mocht u meneer Riller willen spreken, dan kan dat niet meer. Hij heeft, eh, voorgoed afscheid genomen van onze school.' Voorzichtig keek de meester om zich heen. Zouden de ouders nu boos worden? Eerst hun

kinderen veel te laat uit school. Dan de directeur zomaar weg. Even was het stil. Toen begonnen een paar ouders te klappen, sommigen juichten zachtjes en tenslotte stond iedereen luid te joelen van vreugde. 'Dat is het beste nieuws van het jaar 2000,' zei de vader van lange Arnold. 'Toen ik hier zelf op school zat, had ik al een hekel aan Riller en hoopte ik dat hij ooit weg zou gaan. Maar het leek wel of die man de eeuwige jeugd had.' 'Precies!' riep de moeder van Yannick, een struise donkerbruine dame met hetzelfde rastakapsel als haar zoon. 'Ik heb hem namelijk ook als directeur gehad. En toen deed ik het al in mijn broek voor hem.' 'Mam!' Yannick wierp een boze, beschaamde blik naar zijn moeder. De andere ouders knikten en begonnen druk herinneringen op te halen aan die slechte oude tijd met Riller de Killer. Intussen namen de kinderen afscheid van Meester Mees. Daarna stapten ze bij hun moeders in de auto of op de fiets. Lange Arnold stapte bij zijn vader achterop. 'Tot morgen, allemaal,' zei de meester. 'Wedden dat het een leuke dag zal worden?' 'Vast wel,' zei Jana met een glimlach

naar de meester. Ze stapte achter op de fiets van haar moeder. Jason en Anouk renden samen naar huis. Ten slotte was bijna iedereen verdwenen. Alleen Ernesto stond nog op het grasveld voor de school. Naast hem zat de hond Barks. Meester Mees kreeg een brok in zijn keel, toen hij Ernesto daar zo alleen zag staan. Er was niemand om hem op te halen. Niemand mist hem, dacht Meester Mees. Niemand heeft... Opeens zag hij een lichtgrijze bestelwagen een eindje verderop aan de overkant van de straat. Die auto had er al de hele tijd gestaan, maar hij had er geen aandacht aan besteed. De meester zette zijn brilletje wat hoger op zijn neus en keek nog eens. Op de zijkant van de bestelwagen stond met sierlijke letters: *De Leuke Loodgieter. Voor al uw natte klussen.* Hè? dacht de meester. Waar heb ik die wagen eerder gezien? Het portier van de bestelwagen ging open. Een vrouw in een blauwe overall stapte uit. Even bleef ze aarzelend bij de auto staan. Toen stak ze de weg over. Eerst liep ze langzaam, maar toen ging ze steeds sneller lopen. Ze liep het grasveld op. 'Ernesto!' riep ze. Ernesto zat op

zijn hurken de hond te aaien. Hij keek op. Zijn ogen werden groot. Hij werd knalrood en zijn stem trilde. 'Wat kom jij hier du-doen?' Ik kom voor jou, Ernesto.' Ernesto's wenkbrauwen werden een boze streep. 'Dat z-zal wel. Je bent wu-weggegaan en hebt mij nooit meer opgezocht. Zu-zelfs geen kaartje heb je gest-gestuurd.' Een vochtig spoor liep over Ernesto's wang. De vrouw ging naast hem op haar hurken zitten. 'Dat heb ik wel, Ernesto. Misschien wel honderd kaarten zelfs. Maar ik denk dat hij die allemaal meteen weggegooid heeft.' Ernesto's moeder streelde Barks achter zijn oren. 'Ik sta vaak stiekem in de straat te wachten tot je thuiskomt. Alleen maar om je even te zien. Maar ik durf je nooit aan te spreken. Snap je? Een paar van zijn boevenvrienden hebben mij wel eens bedreigd. Meestal verstop ik mij daarom onder een deken in de auto. Dan kan ik in elk geval naar je kijken.' Dat was het! dacht Meester Mees. Die grijze bestelwagen stond voor het huis van Trottel toen wij de sporen van de Grijpgrip gingen bekijken! Nu weet ik het weer. De vrouw slikte even moeilijk en kon een poosje niets

zeggen. Ernesto stond op. Zijn ogen kregen een zachte blik. Zijn stem trilde niet meer. 'Je zult geen last meer van hem hebben, mama. Hij is veranderd in een hoopje stof.' De vrouw keek hem aan. 'Meen je dat? Dus... dan kun je nu bij mij komen wonen? Oh, wat heerlijk.' Ze sloeg haar armen om Ernesto heen en drukte hem bijna plat. 'Maar vindt je-weet-wel dat wel goed?' vroeg Ernesto. Zijn moeder glimlachte. 'Je bedoelt De Leuke Loodgieter? Natuurlijk vindt hij dat goed. Hij is echt leuk en hartstikke lief en dol op kinderen. Hij is alles wat Trottet niet was. En bovendien is hij een goede baas, want ik werk nu ook als loodgieter.' De hond Barks kwispelde met zijn staart en jankte zachtjes. 'En honden?' vroeg Ernesto. 'Houdt hij ook van honden?' 'Honden, katten, kippen, koeien, olifanten, noem maar op, hij wil het allemaal. Zelfs vliegen vindt hij schatjes.' 'Gossie, haast te mooi om waar te zijn,' zei Ernesto. Zijn moeder knikte. 'En toch is het zo. Dus kom maar gauw mee. Ik kan haast niet wachten om het goede nieuws aan Giet te vertellen.' 'Giet?' vroeg Ernesto. 'Oh, natuurlijk. Zo heet De Leuke Loodgieter zeker?' Zijn

moeder knikte. 'Dat is beter dan Lood, nietwaar? En in elk geval beter dan Trottetel.' 'Stukken beter,' grijnsde Ernesto. 'Zullen we gaan?' Ze liepen hand in hand het grasveld af. De hond Barks huppelde blaffend als een jonge pup achter hen aan. Meester Mees keek hen na met een warm gevoel. Hij snotterde een keer, zette zijn bril af en veegde de glazen schoon met zijn rode zakdoek. Voor Ernesto in de bestelwagen stapte, draaide hij zich om. 'Tot morgen, Meester Mees. Je bent een gave meester.' Mees glimlachte en tikte even tegen de zijkant van zijn hoed als groet. 'Geweldig, datje niet meer stottert, Ernesto.' 'Stotteren? Wat bedoelt u?' vroeg Ernesto. 'Trouwens, meester, waar komen die witte veertjes eigenlijk steeds vandaan?' Meester Mees zette zijn hoed af en krabde in zijn krullen. 'Veertjes? Wat bedoel je, Ernesto?' Ernesto lachte, liet de hond Barks in de auto en stapte daarna zelf in. 'Tot morgen, Meester Mees.' 'Tot morgen, Ernesto.' Meester Mees keek de auto na tot hij de straat uit reed. Hij zette de hoed weer op zijn hoofd. 'Zo, dat was dat. Nu heb ik nog één ding te doen vandaag. En laat ik dat maar

meteen doen...'

Pluim

Meester Mees klopte op de deur met de letters G.U.V.M.E.J. en duwde hem open. Een dikke wolk sigarenrook dreef hem tegemoet. Geschreeuw en gekrijs barstte los. De kooien aan het plafond schommelden alsof het kermis was. Op de vloer lag een dik tapijt van veren. Midden in het schemerige vertrek zaten de drie beheerders van het G.U.V.M.E.J met blote voeten op het bureaublad, sigaar in de mond, volle asbak tussen hen in. Ze verslikten zich in de rook toen ze Mees zagen binnenkomen. Alledrie droegen ze lange, witte gewaden met hier en daar brandgaten van de sigaren. Hun schaduwen waren duidelijk zichtbaar op de muur achter het bureau. De schaduwen hadden grote, waaivormige uitstulpingen op de rug. 'Zo, Mees, daar ben je dan.' Meester Mees knikte en keek naar de naambordjes op het bureau. Sariel, Uriel en Izidkiel. 'Het verliep allemaal niet vlekkeloos, nietwaar?' zei de middelste, Sariel volgens het naambordje. 'Oh,' zei Mees. Hij kreeg het opeens benauwd. Stel je

voor dat ze hem wegstuurden, naar een andere plek, ergens ver weg, misschien wel in een andere wereld. Dat wil ik niet! dacht Meester Mees. Ik vind mijn klas leuk. Deze kinderen hebben mij nodig! Zij verdienen iemand als ik. 'Ik heb heus erg mijn best gedaan, hoor. En ik...' Opeens viel er iets wits, nats en glibberigs uit de lucht. Flats! Hij keek naar zijn schouder. Daar was een witte, kleverige vlek verschenen. Flats! Ook op zijn hoed viel een kledder. Mees zuchtte, nam zijn hoed af en keek naar de vuilwitte streep. Dit was vast een slecht voorteken. 'Ik noem een paar miskleunen op,' ging Sariel verder. 'Kinderen raken in gevaar, worden bijna fijngestampt en uitgeperst. Rijden in auto's zonder rijbewijs. Zinloos geweld. Wij zijn erg tegen geweld.' 'Zinloos geweld?' zei Meester Mees verbaasd. 'Dat herinner ik mij niet.' 'Misschien is ons geheugen beter dan dat van jou, Mees,' zei Izidkiel. 'Schoppen tegen enkels. Zegt je dat iets?' 'Oh, maar dat waren boeven,' mompelde hij. 'Dat was toch zinvol geweld?' Uriel fronste zijn wenkbrauwen. 'Vind je? En die Grijpgrip dan? Dat was natuurlijk een enorm risico om die te laten ontstaan.' Meester

Mees liet zijn schouders hangen en voelde de moed in zijn schoenen zakken. Het was voorbij. Afgelopen. Finito. Alles had hij fout gedaan en nu kon hij oprasssen. Ze zouden hem voorgoed wegsturen. 'Maar weet je, Mees. Eigenlijk vonden wij het geweldig,' ging Izidkiel opeens verder. 'We hebben ons rot gelachen toen je die boeven tegen hun schenen schopte. Dat hadden ze dik verdiend. En die Grijpgrip was een geweldige oplossing. Om de een of andere reden wisten wij wel dat het goed zou aflopen.' Meester Mees keek verbaasd op. Hij zag de grijnzende gezichten van de drie. Ze hadden vette pret en stootten elkaar de hele tijd aan. 'Die Mees,' zei Uriel. 'Daar hadden we je mooi te pakken, nietwaar?' Mees knikte verdwaasd. 'Inderdaad, geloof ik...' 'Maak je niet ongerust. Voor een beginnening heb je het niet slecht gedaan. Je hebt een pluim verdiend.' Izidkiels hand verdween in het duister achter zijn schouder en kwam weer tevoorschijn met een veer. 'Kijk eens, Mees, voor op je hoed. Bewaar hem goed.' Het was niet zomaar een veer, maar een heel speciale met een gouden glans. 'Dank u wel,' zei Mees verbluft en hij stak de veer op

zijn hoed. 'Maar in het vervolg moet jij je toch aan de regels van de mensen houden, Mees. Wil je auto rijden, haal dan je rijbewijs. En doe eens iets aan die veeruitval. Zodra ze loslaten worden ze zichtbaar, dat weet je toch?' Mees knikte. 'Ik weet het. Ik ben een beetje in de rui, vrees ik.' 'Elke dag een lepel slaolie dan is dat probleem zo verholpen,' zei Uriel. Izidkiel stond op. 'We hebben besloten dat je wel een paar nieuwe verdiend hebt, Mees. Een maatje groter, zal ik maar zeggen! Uiteindelijk is toch een hele groep van bijna twintig mensenkinderen gered. Dat is niet niks. En uiteindelijk zijn wij en jij daarvoor hier, nietwaar? Om ze te beschermen.' De andere twee knikten en glimlachten geheimzinnig. Meester Mees bloosde even. 'Echt waar? Bedoelt u dat ik...' 'Precies,' zei Izidkiel. 'Doe je jas maar uit.'

Helemaal beduusd trok Meester Mees zijn jasje uit. Er was niets bijzonders aan hem te zien, maar zijn schaduw op de muur toonde twee kleine uitstulpingen. Ze waren nog niet eens half zo groot als wat de drie beheerders op hun schaduwrug hadden. 'Draai je even om, Mees,'

zei Izidkiel. Meester Mees ging met zijn rug naar de drie beheerders toe staan. Op de muur was te zien hoe Izidkiel de uitstulpingen van de rug van Mees verwijderde en er nieuwe, grotere voor in de plaats aanbracht. Niet zo groot als die van de beheerders zelf, maar duidelijk een klasse groter dan zijn vorige. 'Daar, dat was het. Geen centje pijn, toch, Mees?' 'Niet meer dan een kies trekken,' gaf Mees toe. Vol trots keek hij naar zijn schaduw. Hij trok zijn schouders even op en bewoog zijn nieuwe aanwinsten. 'Tjonge, wat zijn ze mooi! Jammer dat de kinderen ze niet kunnen zien.' 'Nee, dat mag niet!' zei Ariel. 'Houd altijd je jasje zoveel mogelijk aan. Pas op met je schaduw en kijk uit voor spiegels, zeker als je je jasje niet aanhebt. In spiegels zijn ze ook zichtbaar, zoals je weet.' Meester Mees knikte. 'Ik zal doen wat u zegt. Dank u, dank u.' 'Het ga je goed, Mees. Tot de volgende keer. En blijf zo doorgaan op de goede weg.' Mees groette de drie. Die letten al niet meer op hem, ze legden hun blote voeten op het bureau en staken nieuwe sigaren op. De vogels in hun schommelende kooien krijsten en schreeuwden hem na toen hij in een wolk van

rook de deur uit liep. In de steeg verstomde het geluid onmiddellijk. De deur was niet meer te zien, alleen een roodstenen muur. Mees liep terug naar zijn lokaal. Fluitend klom hij naar binnen door het raam. Hij voelde zich uitgelaten, blij, hij had bijna zin om te vliegen. 'Hoi, Mees, wat kom jij vreemd binnen,' zei juf Marjo. Ze stond in de deuropening van het lokaal met een pak tekenvellen onder haar arm. 'Oh, dag Marjo, ik... was even een luchtje aan het scheppen.' Juf Marjo leunde tegen de deurstijl en keek rond in de klas.

'Mees, weet jij eigenlijk waar de directeur gebleven is? Ik kan hem nergens meer vinden.' Meester Mees liep door de klas naar de deur. 'Dat vertel ik je onderweg wel.'

'Onderweg? Waar naartoe?' 'Naar de Ejon-fabriek. Daar staat jouw auto nog en die gaan we ophalen. Als je even tijd hebt, tenminste.' 'Oh? Nou vooruit dan,' zei juf Marjo. Ze verlieten het lokaal en liepen de gang door naar de uitgang. 'Zonder jouw auto zou alles heel anders afgelopen zijn, Marjo. Als dank wil ik je graag een etentje aanbieden.' Juf Marjo keek Mees verrast aan. 'Een etentje? Wat aardig voor

zo'n kleine moeite. Mees, je bent een engel!' Mees glimlachte. 'Vind je?'

Hij pakte juf Marjo's arm en samen liepen ze de school uit.

Paul van Loon over *De Grijpgrip*

Een poosje geleden kwam ik tot de ontdekking dat ik G-boeken schrijf. Daar zijn drie soorten van: griezelboeken, zoals *De griezelbus*, grappige boeken zoals *Weg met die krokodil* en grumorboeken zoals *Nooit de buren bijten*. Dat mijn nieuwe boek weer een G-boek zou worden stond dus vast. Maar wat voor een?

Op de televisiebeelden die altijd in mijn hoofd verschijnen als ik een boek schrijf, zag ik een meester en een vreemd wezen met een grijpklaauw. Ik vermoedde eerst dat het wezen een griezelgrip was, maar zeker wist ik het nog niet. Deze wezens zijn vrij zeldzaam en je vindt ze in geen enkele encyclopedie. Terwijl ik met het verhaal bezig was en de meester af en toe wat veertjes verloor, ontdekte ik dat het hier niet om een Griezelgrip ging, maar om een Grijpgrip. Het verschil zit hem vooral in de grijpklaauw en de tenen. De Grijpgrip heeft drie

vingers aan zijn grijpklaauw en drie tenen aan elke voet. De Griezelgrip heeft aan elke voet zes tenen en zijn grijpklauwen (want hij heeft er twee) hebben vier vingers. Kun je het nog volgen?

Wat voor een boek dit nu precies geworden is, weet ik eigenlijk niet. Beetje griezel, beetje gek, beetje grumor. Of misschien is er gewoon een nieuw soort G-boek bij gekomen: het Gripboek. Mees bleef tijdens het schrijven maar veertjes verliezen. Beetje vreemd vond ik dat wel in het begin, maar meestal worden de dingen ook voor mij verderop in het verhaal pas duidelijk. Als je het boek gelezen hebt, begrijp je vast wel wat ik bedoel. Blijf gezond, blijf lezen en wees aardig voor anderen.

EA